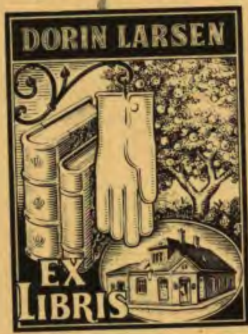

f. / Originaludg.

RAVNENE

TO FORTÆLLINGER

HERMAN BANG

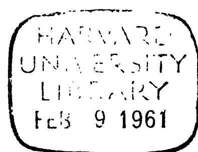
RAVNENE

TO FORTÆLLINGER

KØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDEL (F. HEGEL & SØN)
GRÆBES BOGTRYKKERI
1902

RAVNENE

Til

Johannes Nielsen

Medhjælpen Madam Jensen forlod for tredie Gang sit Arbejde med Fremtagelsen og Afpudsningen af Glas og begav sig til Køkkenet. Madam Jensen ejede, naar hun hjalp til, en Appetit, der hvert Trekvarter lod hende søge Styrkelse i Madvarer. Hun havde en udpræget Forkærlighed for Saucer, som hun, med en Kniv, skrabede af Kokkepigernes brugte Kar.

Hun blev, i Ly af Skorstenen, afbrudt i denne Beskæftigelse, da det ringede, iltert og med to Slag.

— Der er Utysket, sagde Jomfruen, der skrællede Sellerier: Luk hende op.

Madam Jensen gik ind gennem Lejligheden, underligt sejlende i sine altfor mange Skør-

ter. Det ringede igen, før hun naaede Døren og fik aabnet den.

Frøken Sejer stod paa Afsatsen:

— Kan Klokkerne ikke ringe? sagde hun og skød de abemæssige Læber frem, før hun vendte sig til en Vintapperknøs, der slæbte en Kurv med Flasker:

— Herind, De lille Ven, herind, De lille Ven, sagde hun og bevægede sine ti Fingre uroligt foran sig. Indesluttede i de graa og posede Handsker lignede de ivrige Kløer.

Vinhandlerbudet satte Kurven fra sig i Enréen og ventede et Nu, mens Frøken Sejer saa paa ham med et lille Glimt i sine Øjne:

— Ja, saa Farvel, De lille Ven, sagde hun, og, vendt til Medhjælpen Jensen, lagde hun til:

— Luk ham ud, De; og hun gik ind. Perlerne paa Overstykket raslede, mens hnu gik gennem Stuerne og ned i Køkkenet. Med et Blik fór de graa Øjne, der var skarpe, skønt de randt, over alle Fadene:

— Her skrabes, sagde hun og hun lo med to korte Kluk, der lignede en ond Hoste.

— Jeg fulgte med Vinen — Frøken Sejer blev ved at lé, mens den forvoksede Skulder skød op og ned under de daskende Perler —: man er dog ikke dum og la'er dem veksle Vinen bag Ens gode Ryg.

Jomfruen svarede ikke, men blev hun ved at skrælle,

— Bring saa Kammerraadens Etiketter op, sagde Frøkenen: Og Klister.

Frøkenen vendte tilbage til Spisestuen, hvor Madam Jensen aftørrede Porcellainet. Hun anbragte de etiketteløse Flasker paa Bordet og hun begyndte, mens den forvoksede Skulder skød sig op og ned som paa en Kat, der skutter sig, at klistre sin Fader, Kammerraadens gamle og gulnede Château-Etiketter paa de opstillede Flasker:

— Det hjælper saa godt paa Smagen, Bedste, sagde hun, mens hun blev ved at klistre og selv fik det sejge Mel mellem de rystende Fingre:

— Vinen er fra Grækenland, sagde hun: de Grækere har altid forstaaet det.

Hun blev ved at haandtere sine Etiketter, mens hun saa ud som en Kortblanderske over sine snavsede Kort, til hun pludselig sagde og løftede Hovedet:

— Har Jensen spist?

Medhjælpen Jensen mumlede noget.

Frøken Sejers Hoved rokkede mildt frem og tilbage:

— Ellers skal hun ha'e noget. Heri Huset, lille De der, sulter man ikke. Nu skal jeg hente.

Og hun gik, hastigt, med besynderlige, smaa Hop lige som en Frøs:

— Dér, dér, sagde hun og satte en Tallerken med Mad paa Bordet foran Madam Jensen, der spiste, halvt bortvendt og hastigt, som den, der er vant til at sluge sin Føde i Smug.

Frøken Sejer fulgte hver af hendes Bevægelser med et Blik, som saa hun paa en Flue under en Glasklokke:

— Ja, Mad maa der til. Det gier Kræfter, sagde hun og tog ikke sine Øjne fra

Madam Jensen: Og man har ikke altid Fadet foran sig.

— Hvor føjter hun? spurgte hun pludselig. „Hun“ var Selskabsdamen.

— Frøken Holm er ude, svarede Madam Jensen.

— Hm, Brødet og Pengene ta'er hun, sagde Frøken Sejer, og, idet hun saa paa den Jensenske Tallerken, lagde hun til, med en Stemme i Falset:

— Der er lidt endnu. Jensen skal saamænd ikke levne.

Madam Jensen spiste Resten, med samme Begær, mens de to Mennesker saa paa hinanden med et Par Øjne som to Fægtere gennem deres Masker.

— Saa mange Tak, Frøken, sagde Madam Jensen og bragte Tallerkenen ud.

Jomfruen kom ind for at hente et Fad i Buffetten og Frøken Sejer vendte sit Ansigt imod hende:

— Hm, det er ikke noget Under, at Jensen

stinker, saadan som hun propper sig. Men her i Huset skal her jo være Beværtning.

Frøkenen var færdig med Flaskerne:

— De er saa kønne, sagde hun og saa paa de falske Etiketter:

— Læg dem ved Kakkelovnen, saa de kan tørre.

Jomfruen gjorde det, før hun gik.

Da Frøken Sejer var bleven alene, rejste hun sig og løb hastigt tre, fire Gange frem og tilbage foran Flaskerne, mens Kakkelovnsilden flakkede over hende, som hun løb — dér foran sit eget Bryg.

Madam Jensen vendte tilbage og tog atter fat paa Arbejdet, mens Frøkenen satte sig i en Lænestol:

— Ja, sagde hun, atten er mange. Men der er jo altid flere, som man saa gærne vil glæde.

— Det er jo Familien, sagde Madam Jensen.

— Ja, sagde Frøkenen, og der var i Medhjælpens Tonefald noget, som lod hende hastigt

se hen over Jensens Ansigt: Nærmest er jo Nærmest.

— Ja, sagde Madam Jensen.

Et Øjeblik efter spurgte hun:

— Skal Skaalene med Sølvfødderne frem?

— Nej, Tak, lille De, svarede Frøkenen og legede pludseligt igen med sine Fingre: det er for besværligt.

Madam Jensen sáa ned paa de springende Fingre.

— Saa skulde De jo, lille De, bare pudse dem igen, sagde Frøken Sejer og nikkede til Medhjælpen.

Det ringede igjen. Det var de to Niecer Meyer med røde Hatte over blondt Haar. De susede ind som arriverede de paa deres Stamkafé og kyssede Frøken Sejer næsten paa en Gang.

— Gud, sagde de: søde Tante Viktoria, vi løb jo et Løb herop, om der var noget vi kunde hjælpe med.

— Jeg kjender Jeres gode Tanker, sagde Frøken Sejer: sæt Jer, lille I.

Og vendt til Madam Jensen, sagde hun:
— Glem ikke Smaaskaalerne til Blomsterne. Det er Violer.

— Violer, fløj det ud af den ene Rødhat: Tante bli'er ogsaa flottere og flottere.

— Ja, sagde den anden hastigt; der bli'er yndigere og yndigere hos Tante.

— Lille I, sagde Frøken Sejer: et gammelt Menneske gør hvad man kan for Ungdommen. Min lille Kapital har Ærinde til saa mange Steder.

— Ja, sagde den ene Niece. der havde mønstret alt indtil den sidste Gaffel: Tante forstaar rigtignok at glæde andre.

— Hvad har man andet, sagde Frøken Sejer og saá langt fra den ene til den anden.

Men hun kom i Tanker om, at noget havde hun glemt. Hun havde sét det forleden hos Frøken Svane, Stiftsdamen — nogle allerkæreste smaa Lamper, der pyntede aldeles nydeligt paa et Bord:

— De unge holder jo af Lys, sagde hun og et Nu efter lagde hun til:

— Og saa sér man hinanden saa rart ind i Ansigterne.

Der gik over Medhjælpen Jensens Ansigt en Trækning som Ingen saa, mens Frøken Sejer fortsatte:

— Vilde I maaske kjøbe dem, tolv, nu, I dog skal til Byen.

— Jensen, ta'e mig Skrinet.

Madam Jensen gik ind i den forreste Dagligstue og tog „Skrinet“, der var et Slags Chatol, hvori Frøken Sejer gemte sine Værdier.

Frøkenen aabnede det og begyndte at kramme mange Pengsedler ud paa Bordet med sine runkne Fingre, hvis Negle var gule og besynderligt haarde.

Pludselig mødte hun den ældste Nieces Blik, der søgte rundt ind i Chatollets mange Smaagemmer, og hun sagde:

— Ja, det er rart at sé paa Penge.

— Uf, ja, sagde den yngste Niece, Frøken Lucie, og tog med Haanden ned i sin Pompadour som i et Greb: og at ha'e dem.

— Men unge holder nu mest af Guld,

sagde Frøken Sejer og smilede med sit Gudmodersmil — hun havde fungeret som Gudmoder i hele Familien og som Daabsgaver anvendt Kammerraadens gamle Skér og Gafler, hvori hun lod gravere nye Navnetræk —: Her er Guld, Børn, til Lamperne. Det er altid saa pynteligt at lægge paa en Disk.

Hun rakte den ældste Niece, Frøken Emilie, et Guldstykke — det var, som det kolde Metal kildrede Niecen helt ind gennem Handskerne — og gentog:

— Ja, saa køber I tolv; da det atter ringede. Det var Drengen med Blomsterne.

De to Rødhatte aabnede Kurven for et Væld af Violer:

— Der er jo til hele to Borddækninger, sagde Frøken Emilie.

— Og endda til en lille Gadebuket til Jer, sagde Frøken Sejer og fæstede selv — det var, som hendes gule Negle stak ind gennem Kaabeknaphullerne som Naale — en lille Dusk Violer i Niecernes Kaaber.

— Naa, fortsatte hun og smilede igen:

Mad og Blomster hører sammen, og I skal ha'e meget Mad, Lillebørn. Jensen, hvad er det alt, vi skal ha'e? I véd, den Gamle husker saa daarligt.

Madam Jensen begyndte at remse Spisesedlen op i en Tone, som skød hun hver Ret ud mod Niecerne som en Kugle fra en ladt Riffel.

— Saa bli'er I da mætte, sagde Frøken Sejer, hvis Tone var meget blød.

Niecerne havde taget Violerne op af Kurven og Frøkenen sagde:

— Hm, jeg tænker jo altid, at Blomster, de visner jo nok. Men naar de blot har frydet saalænge,

Niecerne kyssede igen til Afsked og Frøken Sejer sagde:

— Du fryser, lille Emilie, dine Læber er saa kolde.

— Farvel, lille I, saa husker I Lamperne.

Gangdøren var ikke lukket, før Frøken

Emilie sagde, og hendes Stemme næsten skrattede:

— Hvor ta'er hun det fra? Vil Du bare sige mig det?

Frøken Lucie svarede:

— Hun *hæver*. Det har jeg jo sagt saa længe. Jeg har jo sét hende sytten Gange løbe ud og ind i Sparekassen.

Den Ældre lod Gadedøren falde i med et Smæld:

— Og saa skal man købe Lamper, sagde hun: Det Skidt vil nok gi'e noget paa en Auktion.

De to Søstre gik videre, løftende deres Skørter med begge Hænder.

Paa Torvet sagde den Yngste:

— Jeg skal have et Frimærke; og begyndte at skride over Gaden, henimod en Kiosk.

— Du skulde tage Dig i Vare for Kiosker, min Pige, sagde Frøken Emilie.

— Tror Du Bybude er bedre? kastede Lucie tilbage, mens hun fortsatte sin Vej.

Søsteren Emilie blev staaende foran et Blomsterudsalgs Spejl, mens hun halvsvejede med sin Pompadour, der syntes fuld af mange særdeles tunge Genstande, baade Portnøgler og Krøllejærn.

De to Rødhatte fortsatte deres Vej og løb midt paa Fortovet i Armene paa en lille og svær Dameperson, der udbrød:

— Kære, at vi skal mødes.

— Er Du i Byen?

— Ja — og den lille Dame, der var en Præstekone fra Landet, slog med Hovedet saa uafladelig, at man undredes over, at det ikke gik af hende —: Jeg kom først igaar og render allerede rundt, Susser, i den ganske By — naar man er bedt af hele Familien.

Rødhattene fortalte om Lamperne, de skulde købe, og Præstekonen slog dem Følge, skønt hun lige skulde til en Onkel, der ved Gud maatte betale hendes Hjemrejse:

— For vi i Præstegaarden lever nu kun

af Spædekalve, sagde hun. Og Mønt ser vi kun de Par Dage, Tienden flyder.

Naar man hørte Fru Lund tale, var man tilbøjelig til at tvivle om, at der overhovedet fandtes spiseligt i hendes Præstegaard udover Side-Flæsk, saltede Sild og nyfødte Skabninger af Kvægracen.

Da de kom op i Lampeudsalget og stod med de smaa Porcelænsgenstande foran sig, sagde Fru Lund:

— Og de Summer lever vi af fjorten Dage. Men, lagde hun til:

— Naar der er Middag hos Tante Viktoria, saa gaar jeg virkelig nu op og melder mig.

De skiltes paa Udsalgets Trappe. Da Fru Lund var gaaet, sagde den ældste Frøken Meyer:

— Naa, saa redder hun sig vel ogsaa tyve Kroner der, ved Kaffen. Man kender da Emma, naar hun er paa Forretningsrejse.

. . . .

Da Niecerne var gaaet, flyttede Frøken

Sejer sig tilbage til Lænestolen. Hun faldt i Søvn. Som hun sad, med Hovedet med den høje Kappe sunket ned mod Brystet og den venstre forvoksede Skulder skudt op mod Rygstødet, lignede hun, mens hun blundede, et besynderligt og itubrækket Stykke Legetøj.

Hun vaagnede ikke, da det ringede atter.

Madam Jensen lukkede op og stod et Øjeblik foran Frøkenen — hun saá paa hende med et Blik, som betragtede hun et Kadaver ved en Grøft — før hun vækkede hende:

— Det er en Herre, der skal tale med Frøkenen, sagde hun højt.

Frøkenen fo'r sammen:

— Hvad? sagde hun halvforsovet, og, idet hun virrede med Hovedet, lagde hun hastigt til:

— Ja, man har saa mange Tanker. Hvem er det?

— Ham, den krøllede, sagde Madam Jensen og gik.

Frøken Sejer løb ind i Sovekammeret og

foran Spejlet rettede hun hastigt paa Kappen, Parykken, Livet, det hele Stel, der hed hendes Krop.

Jomfruen, der nede i Køkkenet havde hørt Frøkenens Sovekammerdør gaa, spurgte Madam Jensen:

— For hvem pynter hun sig?

— For ham, Jonen, svarede Madammen.

— Naa, sagde Jomfruen: ja, her bliver saamænd lystigt.

— Hvad mon han nu skal løbe med?

— Er her mere? spurgte Madam Jensen, der strammede sin Mund.

Frøken Sejer var, med sine springende Hop, løbet ind i den inderste Dagligstue, hvor en ung og meget slank Mand med særdeles hvide og bløde Hænder rejste sig fra en Stol:

— Goddag, smukke De, sagde Frøken Sejer og slog hastigt Portiererne for begge de to lukkede Døre.

Selskabsdamen, Frøken Holm, kom ind

af Entrédøren og gik, hvid og rank, ned gennem Gangen:

— Hvor er Frøkenen, spurgte hun med en Stemme, der nøje bevarede samme Tone paa hvert Ord.

Og Madam Jensen, der saá hende lige ind i Øjnene, svarede:

— Hun har ogsaa Forretninger.

Frøken Holm vendte tilbage til Spisestuen, hvor hun tog Duge og Servietter ud af et Skab.

Der gik en lille Timestid, før Frøken Sejer, der straalede i det sitrende Ansigt, slog Portiererne tilbage og selv fulgte den unge blonde ud:

— Saa paa Gensyn, smukke De, sagde hun: De er altid saa hjælpsom.

— De véd, det er mig en Glæde, sagde den unge Mand med en meget blød Røst.

Og han blev lukket ud.

Frøkenen svirrede ind i Spisestuen, Fingre, Hænder og Fødder havde dobbelt saa travlt som ellers:

— Aa, sagde hun, da hun saá Frøken Holm: Er De kommet hjem?

— Ja, svarede Selskabsdamen.

Frøken Sejer lo:

— Er det Nevøens Dag, Kære? sagde hun meget venligt.

— Det var mine Fritimer, svarede Frøken Holm, hvis Ansigt forblev ubevægeligt.

Da det kimede igen, var det Fru Lund, der straks fyldte hele Entréen med sin muntre og ungdommelige Latter:

— Kære Tante Viktoria, jeg er jo i Byen, kommen igaar, og hører, Du har Middagsselskab. Jeg melder mig naturligvis og tager min Plads. Jeg kan altid kile mig ind paa en Stol.

Fru Lund satte sig og talte ustandseligt med sin glade Stemme: om Præstemanden; og de fem Unger; og Præstegaarden, hvor der snart ikke var et Søm paa sin Plads.

— Aa, sagde hun pludselig: Lille Venner, I er ved Dugene. Goddag, kære Frø-

ken Holm. Vi, lille Tante, vasker og vasker vore ti, saa der er snart ikke Trevl af dem.

— Gi'er Du ikke én, Tante? sagde hun og slog hende sin kønne Haand ned mod Bordet: Du er dog altid saa rar mod et fattigt Medlem.

Frøken Sejer, hvis Væsen overfor Fru Lund var underlig ændret som sad hun overfor et Menneske, for hvem hun havde en hemmelig Agtelse, klukkede og sagde:

— Er der én, Frøken Holm?

Men Fru Lund sprang selv op af sin Stol og hen til Linnedskabet:

— Kære Tante Vik, det skal naturligvis være én af de ældre; og hun gav sig til at rode rundt i Dugene, mens Tanten sagde og smilte:

— Du, Emma Ven, finder nok, hvad Du kan bruge.

Fru Lund blev ved at rode:

— Her er der én, sagde hun: Den er saamænd ikke til at bruge i Dit fine Hus, og, Gud, hjemme, søde Tante, bliver den jo

et Pragtstykke. Vi lægger den paa til Bispevisitats.

Frøken Sejer sagde:

— Ja, ta'e Du den. Det er altid dejligt at kunne hjælpe.

— Saa skal vi sende den, lagde hun til.

— Kære Tante Vik, jeg ta'er den med. Det manglede bare, det er jeg saamænd ikke for fin til.

— Lille Frøken Holm, har De en Avis?

Fru Lund fik Avisen, pakkede Dugen ind og ombandt den med et Stykke Sejlgarn:

— Man ta'r, hvad man kan faa, sagde hun og lo Tanten lige ind i Ansigtet.

— Det er rigtigt, min Pige, svarede Frøken Sejer.

— Men afsted maa jeg, sagde Fru Lund: Herre Jesus, nu naa'r jeg ikke til Onkel, hvis jeg ikke ta'er med Sporvognen.

Der gik et Glimt over Frøken Sejers Ansigt:

— Skal Du ogsaa til ham, lille Du, sagde hun.

— Bevares Tante Vik, lo Fru Lund: man vil da glæde alle sine Paarørende.

Hun gennemsøgte alle sine Lommer, der var ikke saa meget som en Ti-Øre.

— Du maa gi'e til Sporvognen, sagde hun.

Da Fru Lund var gaaet, vendte Frøken Sejer tilbage til sin Lænestol:

— Det rare Pigebarn, sagde hun og, idet hun saá paa Selskabsdamen, lagde hun til: Hun er saa oprigtig.

Madam Jensen og Frøken Holm var begyndt at lægge Dug paa Bordet, da Huslægen ankom.

Frøken Sejer sad i Dagligstuen og Madam Jensen meldte kort:

— Det er Etatsraaden.

Frøkenen satte op næsten i et Spring og fløj frem imod Lægen:

— Lille Etatsraad, hvad vil dog De opad de mange Trapper til et raskt Menneske? Og tilmed, da De dog vel kommer til min Smule Middag.

— Men sæt Dem dog, sæt Dem.

Etatsraaden, der var hvid af Skæg med et meget smalt og roligt Ansigt, sagde:

— Jeg vilde kun en Gang sé Dem under Forberedelserne. Jeg har jo sagt Dem, at alt dette her overanstrænger Dem, De ta'er Dem, maa jeg sige, lidt vel meget paa.

Etatsraaden tøvede et Øjeblik, før han lagde til:

— Med Deres Konstitution.

— Meget paa, sagde Frøken Sejer, hvis Øjne flakkede: rare Etatsraad, man lever med og holder ud.

— Ja, sagde Etatsraaden, der stadig saá paa hende: indtil man maa høre op.

Frøken Sejers Fingre krammede om Stolearmene, mens Etatsraaden vedblev med samme Stemme:

— Og det skiftende Vejr giver megen Sygdom blandt os gamle.

Frøkenens Øjne blev ved uroligt at flakke:

— Vi bli'er saamænd nitten, Etatsraad, sagde hun pludseligt, for nu er lille Emma

jo ogsaa kommet til Bys. Hun gik lige nu herfra med en Dug.

Etatsraaden forandrede ikke sin Røst, mens han sagde:

— Ja, Familien samles.

Han stod op og lagde til:

— Men nu har jeg jo været her.

FrøkenSejers Haand rystede, da han tog den:

— Men er der da noget? brød det ud af Frøkenen, under hvis Paryk en Svedstrime var brudt frem, midt i Panden: De maatte hellere sige det.

Lægen tog Haanden til sig:

— De véd jo selv, der altid maa vises Forsigtighed.

— Ja, Hr. Etatsraad, sagde Frøkenen, i hvis Bryst det hev og hev: men man vil dog saa gerne glæde de unge.

Der gik over Etatsraadens Ansigt et Smil, man næppe gættede:

— Saa sés vi, sagde han kun.

— Og De, Etatsraad, skal ha'e mig til Bords, sagde Frøkenen og lo.

— Men Deres Champagne ta'er De vel mod Angrebene? spurgte Etatsraaden ved Døren.

— Naar det er nødvendigt, lille Raad, svarede Frøkenen.

Etatsraaden tog Afsked.

Da han var gaaet, blev Frøken Sejer staaende midt i Stuen og pludseligt skar hun de falske Tandrækker sammen, saa de skurrede imod hinanden. Og paa engang begyndte hun paany at løbe, med fremstrakte Arme, gennem Stuen, mens de to Hjørnespejle spejlede hendes Skikkelse, frem og tilbage, frem og tilbage — som prøvede hun en hemmelig Dyst.

Derpaa gik hun atter ind i Spisestuen, hvor Madam Jensens Øjne søgte hendes Ansigt som to vonde Syle, medens ogsaa Frøken Holm, der var begyndt at ordne Violerne til Bordet, et Øjeblik løftede Hovedet.

— Aa, den kære Raad, sagde Frøken Sejer: man véd, han vil herop at høre Spisesedlen.

Ingen svarede. Frøkenen gik videre ned i Køkkenet.

— Saa bydes der saadan af Harerne, sagde hun: at der bli'er til to Frokoster.

Og pludseligt skingrede hendes Stemme op gennem Gangen:

— Jensen, lille De, saa glemmer De nok ikke den halve Ryg i Panden — som forleden.

Fra Spisestuen svaredes der ikke og Frøken Sejer gik ind i sit Sovekammer. Naar hun klædte sig paa, laasede hun sine Døre. Hun rodede længe i Skabe og Skuffer, før hun fik Kniplinger og Sjal og en vinrød Kjole frem. Tilsidst fremtog hun sin Festparyk og hængte den paa Lysestativet ved Siden af Toiletspejlet.

Hun vilde sætte sig, men pludselig slog hun et Sjal over sin egen Halvnøgenhed og med Hænder, der begyndte at ryste — Frøken Sejer fik let denne nervøse Rysten, naar hun sad overfor sit Spejl — rev hun den gamle Paryk af og satte den nye paa det

haarløse Kranie, hastigt og uden at sé i Glasset. Den sorte Paryk sad skævt og hun famlede om den med Fingrene, til hun fik Skilningen, hvis Lighvidhed ligesom lo midt i det sorte, frem midt over Panden.

Saa saá hun atter i Spejlet og ordnede Parykkens Sidebukler, der stod frem fra Tindingerne som to Horn.

Da Haaret var sat op, hældte hun Vand i et Glas og udtog hastigt sine Tænder, saa Ansigtet pludselig faldt sammen ligesom en tom Nøddeknækker. Hun rensede Tandsættet, der var meget tungt, og hun satte det atter ind. De to hvide Rader saá ud i hendes Mund, som om de endnu kunde bide.

Det ringede bestandigt, og Frøken Sejer raabte gennem Døren uden at lukke den op:

— Hvad er det? raabte hun.

Frøken Holm svarede ude fra:

— Det er Konditordrengen.

— Har han Knallerterne med?

— Ja, han havde dem med.

— Lad Jensen bringe dem herind, raabte

Frøken Sejer og kastede et Sjal over den udvoksede Skulder. Madam Jensen var den eneste, der fik Frøkenen at sé under Paaklædningen. Muligvis hidkaldte Frøkenen hende ogsaa for at forstyrre hende en Kende i hendes Beskæftigelser.

Madam Jensen bragte en Kurv fuld af farvede Knallerter og Frøkenen rokkede glad under sin Paryk:

— Jo, sagde hun og smilede: det er de rigtige. De morer altid Børnene.

De rigtige Knallerter var fra en fransk Konditor og indeholdt særdeles uanstændige Deviser.

— Sæt dem ind, sagde Tante Sejer: det er altid saadan en Glæde for de Unge.

Frøken Holm ordnede de franske Hylstre i en Glasskaal, mens der gik Trækninger ned om hendes lukkede Mund.

Madam Jensen var vendt tilbage til Spisekammeret i Selskab med to Kasseroller.

I sidste Øjeblik arriverede en Gartner, der opfyldte Dagligstuens Hjørner med stødte

Palmer og andre Planter, der bar synlige Spor af Trækkevognstransport og af at gaa paa Omgang.

Frøken Sejer, der var kommen til Syne med Turban over Parykken og et Kasimirssjal, med mange Kvaster og lagt i mange Folder, ned over Ryggen, sagde:

— Lille De, jeg har sagt Dem, jeg vil ikke have det Skravl, De et Aar har kørt rundt med paa Deres Bør.

— Det er skam lutter nye Ting, Frøken, svarede Gartneren, der blev ved at placere sine Vækster med Skaderne ind efter:

— Men de faar jo altid deres Knubs saadan i Kapellerne og ved de Lejligheder.

Frøken Sejer vendte sig brat, og inde i Spisestuen gav hun sig til at flytte om paa hele Borddækningen.

— Bordordenen bringer De omkring, sagde hun til Frøken Holm: det klæ'er saadan hvide Jomfruhænder.

Der viste sig i Døren en meget høj og særdeles soigneret Herre med et sort Haar,

der bølgede paa hver sin Side af en Pandeskilning:

— Jeg er Tjeneren, sagde han, idet han bukkede.

Frøken Sejer maalte ham fra Taaspidserne og op efter, mens de graa Øjne skinnede; og Tjeneren, der betragtede sine meget manicurede og smalle Hænder, spurgte, om der var et Sted, hvor han kunde ordne sin Dragt en Smule:

— Lille Adonis, De, svarede Frøken Sejer, der blev ved at trippe rundt: ja, lad ham gaa ned til Jomfruen.

— Tak, Frue, sagde Tjeneren og bukkede igen.

— Frøken, Frøken, klukkede Frøken Sejer: man er af dem, Adonis, De, der har bevaret Friheden. Gaa saa.

Tjeneren gik ned gennem Gangen til Køkkenet og talte til Jomfruen i samme dæmpet høflige Tone, til han blev lukket ind i Anretterværelset, der ikke rummede andet end Frøkenens Natstol.

Den unge Mand vendte tilbage — han nød en Slags Ferie fra en Restaurant paa Kongens Nytorv — iført sort Kjole med alt Tilbehør. Nærmest var han let balklædt.

Frøken Sejer, der skuttede sig op og ned, sagde, mens det unge Menneske gav sig til at ordne Flaskerne paa Buffetten, til Frøken Holm:

— Det glæder altid de unge Piger, saadan hvide Fingre bag et Fad,

Hun gik ind i den inderste Dagligstue, da det ringede.

Det var Fru Emma Lund fra Præstegaarden, der, da hun kom ind, leende slog begge Arme om Tanten:

— Søde Tante Vik, sagde hun, synes Du ikke jeg er nydelig? Det blommefarvede Liv har jeg laant af Clara.

Frøken Sejer sagde:

— Emma, bedste, Du skulde saamænd ligesaa gerne beholde det. Det sidder jo paa Dig, som var det støbt.

— Pyh, sagde Fru Lund: det gør Clara

saamænd aldrig. De hos Rubows er ikke som Du.

— Nej, sagde Frøken Sejer og pludselig smilte hun: de samler jo hellere.

Fru Lund sagde, at hun dog virkelig maatte sé Bordet og hun gik ind og fik sig sammensat en hastig Brystbuket af Bordblomsterne.

Da hun vendte tilbage til Dagligstuen, var Værelset allerede næsten fuldt.

Hr. Overretssagfører Meyer talte med Fru von Hahn om Ulykker i det glatte Føre, og Fru Madderson, hans Husbestyrerinde, som bar et kanariefarvet Haar over et Ansigt, der havde bevaret en forholdsvis Uskyldighed gennem adskillige betroede Pladser hos velstillede Enkemænd, sad hos Frøken Sejer og sagde:

— Tak, Tak, det er saa nydeligt af Dem at tage mig med.

Frøken Emilie Meyer gik hen mod Fru Lund:

— Naa, sagde hun, Du har allerede

reddet Dig en Buket Blomster. Ja, der er jo ogsaa nok af dem.

— Det er besynderligt, sagde Hr. Meyer, der stadig konverserede om Ulykker, Føret og Sporvogne:

— Det er besynderligt, at Folk aldrig lærer at lade sig forsikre. Nutildags, hvor man kan forsikres næsten mod alt.

Frøken Sejer, der paa en Gang gav sig til at lé — hun lignede en underlig Buddah-Figur, som hun sad i sit Kasimir —:

— Ja, nu har han Ret. Folk lærer aldrig at blive fornuftige.

Men Fru von Hahn sagde:

— Min Augusta kører nu aldrig i Sporvogn, ogsaa for Selskabet. Og saa er der jo desuden altid med Træk.

Og da Frøken Sejer sagde noget om at Sporvognene jo heller ikke kørte til Døren i Oehlenschlægersgade, svarede Fruen:

— Kære Viktoria, Augusta har godt af at gaa, det giver en rank Ryg.

Fru Lund var halvt faldet i Armene paa Forfatteren William Ask:

— Ja, kære Du, sagde hun: nu er jeg her, og nu maa Du virkelig ud med Fribilletterne til os Stakler fra Landet.

Mens William Ask bøjede sit ret blege og trætte Ansigt, ankom Fru Bella Schou, en slank og mørk Dame, der i sit Ægteskab med Hr. Overretssagfører Schou havde siddet Enke i ti Aar, indbundet i Silke.

Hun bad undskylde, at hun kom før sin Mand:

— Men Du véd, Tante, hvor optaget Schou er. Han bad mig, at I ikke skulde vente med Bordet.

— Ja, sagde Fru von Hahn, Din stakkels Mand, Bella, han slider sig op.

Frøken Lucie hviskede halvhøjt til Hr. Ask:

— Aa, Schous har saamænd ikke kørt i Vogn sammen i denne Menneskealder; mens Hr. Willy Hauch, et ungt Menneske af den

store Handel, som virkede engelsk og blanktpudset over det hele, sagde:

— Jeg kommer s'gu vist for silde. Men jeg skulde besørge noget i en Kiosk.

Frøken Lucie Meyer saá leende den slanke Fætter lige ind i Øjnene:

— Hvilken Kiosk bruger Du?

Hr. Willy slog de blaagraa Øjne op:

— Maaske den samme som Du.

Kusine Lucie blev ved at lé og sagde:

— Jeg begriber forresten ikke, hvor Du kan holde Dig saa slank. Man faar, ved Gud, Willy, altid en Lyst til at slaa Armene lige om Dig.

Fætteren aabnede Læberne, saa man saá alle hans hvide Tænder under den lille bitte Moustache:

— Det maa Du gærne, sagde han, men Kamgarn er meget køligt at føle paa.

Overretssagfører Meyer konverserede Fru Bella Schou — han holdt sig altid duknakket, som vilde hans paalidelige Næse lugte indtrængende til den, han talte med —:

— Ja, sagde han: Tiderne er vanskelige for dem af Standen, der overhovedet vil give sig af med Byggeri.

Han vendte sig pludselig mod Frøken Sejer og sagde:

— Du har vel intet i Bygninger?

Frøken Sejer, der talte med Frøken von Hahn om Tjeneren og sagde:

— Det er altid rart for unge Øjne at sé paa saadan en lige Rejsning, svarede Hr. Meyer:

— Lille Ven, det véd Du da, Du som er saadanne inde i alle mine Sager.

Frøken Holm, der begyndte at gaa rundt med Bordordenen, var naaet til Hr. William Ask, der løftede de meget mørke Øjne og sagde:

— Og hvorledes har De det, Frøken.

— Som jeg plejer, svarede Frøken Holm og rakte et Kort til Hr. Willy, som sagde, da hun var gaaet:

— De har s'gu Ret, der er noget ved det Pigebarn.

Hr. Ask smilede:

— Men ikke noget for Dem, sagde han.

Hr. Willy vuggede sit overmaade smidige Legeme:

— Er De vis paa det? Man bliver hurtigt otte og tredive, naar man begynder, naar man er fjorten.

— Og det har De gjort?

— Man bør vel følge Naturens Orden, svarede Hr. Willy, der med tilbagetrukne Skuldre holdt Tommelfingrene i Vestelommerne for at fremhæve sin Figur.

De talte alle rundt omkring, mens Fru Madderson sagde — hun var blevet ved Emnet Byggeri —:

— Ja, Overretssagføreren holder sig nu altid til det strengt juridiske. Overretssagføreren si'er, Standen plettes kun ved Spekulationer. Og han holder sig borte.

— Det gør han, sagde Frøken Sejer og hun tilføjede noget højere:

— Har han faaet Fru Jacobsons Bo?

Fru Madderson troede det. Og Frøken Sejer raabte saa højt hun kunde:

— Til Lykke, Bernhard. Du er jo ogsaa kommet saa meget der i Huset, i de sidste Aar.

Fru von Hahn gik over mod Assistent Sejer og sagde:

— Ved Gud Du, der maa sættes en Stopper for det. Idag har hun ogsaa købt Planter, som var man i et Væksthus.

Men Frøken Emilie, der gik forbi, sagde:

— De er lejede. Jeg har set efter.

Fru von Hahn svarede:

— Jeg taler nu alligevel med Etatsraaden — efter Bordet. For dette er abnormt.

— Men Mad skal vi have, sagde Frøken Lucie. Man skulde, Gud hjælpe mig, tro, hun vilde kvæle os i sine Levnedsmidler.

— Er der nogen, der siger, hun ikke vil, sagde Assistenten, der betragtede sine Lakstøvler.

Willy, der gik forbi, sagde:

— Det er s'gu da ikke hende, der skal arve.

Overretssagfører Meyer gik mærkeligt i Knæ foran Etatsraaden, der lige var kommet, mens Frøknerne Minna og Othilia Hauch endnu opholdt sig i Entréen, hvor de havde sendt Tjeneren bort: der skulde altid anvendes mange Kamme, før de kom til Syne, og mange smaa Tørklæder skulde aftages af Frøken Ottilia, der altid var sørgeklædt efter en tidlig bortkaldt Forlovet og endnu bestandig nedringet.

— Ja, sagde Overretssagfører Schou, der slog Døren op:

— Saa kan vi gaa til Bords. For Pappegøjerne er i Entréen.

Frøknerne Hauch kom ind og hilste paa Frøken Sejer:

— Kære Viktoria, sagde Frøken Minna: til Dig glæder man sig jo altid til at komme, saa træt man ogsaa er af Saisonen.

Frøken Sejer svarede:

— Ja, I maa sidde lidt tæt, for den rare Emma er jo inde fra Landet.

— Kære Du, sagde Frøken Ottilia: det er jo kun, som om det hævede Stemningen.

Man begyndte at tage Damer og Hr. Schou, der vendte Hovedet, sagde:

— Naa, er min Kone kommet? Og han førte Frøken Lucie til Bords.

De kom alle ind i Spisestuen, hvor de faldt i Forundring over Violerne og de smaa Lamper — mens alle kom til Sæde og Tjeneren bød Suppen om.

— Ja, sagde Frøken Sejer: lille Børn, I sidder snævert, men jeg synes det er hyggeligt — og saadan fornøjeligt for de Unge.

Frøken Lucie, der strax havde taget Maal af Tjeneren, sagde til Willy:

— Næh, sikket Gudebillede nu igen. Gud vèd hvor Hexen altid ta'er dem fra.

Willy, der sonderede Madeiraen, sagde:

— Det er vel hendes Hemmelighed.

Forresten har hun et godt Renommée som Betaler.

Overretssagfører Meyer, der lugtede saa til højre og saa til venstre midt mellem de to Frøkener Hauch, sagde:

— Jeg haaber ikke, jeg generer de Damer; mens Hr. William Ask vendte sig imod Fru Bella Schou:

— Ja, her er trangt; og Fruen svarede med et Smil, der fortrak den Maske, som var hendes Ansigt:

— Aa, jeg mærker det ikke.

— Man bemærker jo aldrig det ligegyldige, sagde Hr. Ask.

Fru Schou løftede sine Øjne:

— Hvad sér maaske De her i Stuen? sagde hun.

— En Flok Fugle, svarede William.

— Spis, Børn, spis dog, raabte Frøken Sejer ned over Bordet, og, idet hun tog sit Glas, sagde hun:

— Og saa byder den gamle velkommen.

Hun saá ned langs Bordet, hvor Fru Mad-

derson, der holdt Kanariehovedet paa skæv over mod Assistent Sejer, talte om sine „Smaasange“:

— Aa, det er jo ikke noget. Men det kan altid glæde Overretssagføreren . . . naar han saadan er træt, i Skumringen.

Frøken Sejer sagde ned til Fru von Hahn:

— Lille Du, Du kan rolig spise af Dyrene. Det er Limfjords.

Fru von Hahn, der saá ud som fik hun hvert Skaldyr i Spiserøret, sagde:

— Tak, Viktoria, jeg véd, Du sparer ikke; og hun begyndte brat at tale med Etatsraaden om Dødeligheden i Byen:

— Vi mødte, siger jeg Dem, Etatsraad, virkelig ikke mindre end syv Rustvogne, mens vi gik herud, jeg og Augusta. Det er et uhyggeligt Syn.

Etatsraaden tilstod, at Dødeligheden var stor.

— Ja, sagde Fru von Hahn: og saa siger man, det navnlig skal være de Gamle, der rives saa pludseligt bort.

Fru Lund sagde:

— Ja, der maa være Sygdom over alt. Lund havde hjemme fem Begravelser i en Uge. Men for os er det da bare til Glædelighed.

Frøken Sejer sad og flyttede ustanselig paa sine Glas og vilde virkelig drikke med Willy; mens ogsaa Assistent Sejer og Frøken von Hahn begyndte at tale om Sygdom, Dødsfald og Epidemier, saa den menneskelige Forkrænkelighed stod som en tæt Em over Tallerkenerne.

— Skaal, Willy, skaal, Willy, raabte Frøken Sejer ned over Bordet, mens hun løftede sit Glas.

— Skaal, Tante Viktoria, sagde Willy: jeg troer s'gu alligevel, det er fra Dig, Familien har Blodet.

Frøken Sejer lo og rokkede med sit Hovede:

— Det røde Blod, min Dreng, sagde hun og hendes rindende Øjne glimtede op, mens Stemmen blev borte i Hoste.

Frøken von Hahn havde nylig sunget med i et Farvel over en Veninde. Det havde virkelig været saa overordentlig stemningsfuldt og smukt.

Fru von Hahn, der anerkendende betragtede Tjenerens Hænder, mens han skænkede Vinen med Kammerraadens Etiketter, fandt alligevel, at Begravelse fra Kirke var langt højtideligere, naar man havde Raad. Der var i Kapeller nu en Gang den Lugt, som i Stuer, hvor der var for mange Planter.

— De spilder, sagde Etatsraaden til Frøken Sejer, hvis Haand havde rystet, da hun drak med Willy.

Frøkenen saá op paa Lægen:

— Drik, lille Raad, sagde hun, det er den rene Drue.

Og hun blev ved at sé paa hans Ansigt, mens Etatsraaden maatte svælge den bittre Græker.

Flasken med Etiketterne havde naaet Frøkenerne Hauch, der henfaldt i mange Erindringer ved Synet af de gulnede Papirer.

— Vi var jo saa meget yngre, sagde Frøken Minna: men det var et Hus, der paa det gode Hjørne — rigtigt saadan et gammelt Patricierhus.

Frøken Ottilia skød Skuldrene op af sin Nedringning og sagde:

— Aa, ja, som jeg husker, fra Skoletiden, den gamle rare Kammerraad, naar han stod paa sin Trappe Tirsdag og Lørdag og selv saá til, naar Pigen skulde pudse Kuglerne paa Gelænderet.

— Ja, sagde Frøken Minna: det var nu stemningsfuldt med de gamle Messingkugler.

— Og saa Ballerne, blev Frøken Minna ved: der var dog ingenting saa festligt som Vokslysene hos Kammerraadens.

— Herre Jesus, sagde Frøken Lucie til Overretssagfører Schou, nu tilstaar Tante Mine, at hun har danset ved Alterlys.

— Der ska' nogen til det værste, sagde Overretssagføreren: Damen er s'gu i det mindste ældre end Vinen.

Assistent Sejer sagde:

— Ja, der var Holdning over det gamle Hjem.

Frøken Sejer klukkede og sagde, mens hun under Bordet begyndte at halvsprælle med de gamle Lemmer — man vidste aldrig, om disse Bevægelser skyldtes en hengemt Livslyst eller om de var en Slags Krampe —:

— Ja, der var Gulve at springe paa.

Fru von Hahn sagde venligt ned over Bordet:

— Jeg husker Dig nu altid, Viktoria, i den blegrøde.

— Men Aarene gaar, sagde Frøken Minna, som ved en Tankeforbindelse.

— Men Ejendommen solgtes for tidligt, sagde Overretssagfører Meyer: Folk venter aldrig paa Konjunkturerne . . . Nutildags har man altid Hast i Forretninger.

— Nej, brød det pludseligt ud af Fru Madderson, hvis Tanker var forblevne ved Dansene: der er dog ingenting saa yndigt som at valse; mens Frøkenerne Hauch pludse-

lig begyndte at tale om et Sted, som de havde paa Nørrebrogade.

— Ja, Frøkenerne har jo det, brød Hr. Meyer ind.

Han maatte have meget bevægelige Ørelapper, for Ørene stod, saasnart der nævntes om Stedet, pludselig ud paa ham, som paa en Kanin.

— Og Søster Ottilia og jeg taler saamænd tidt om at sælge. Der er jo det i det Kvarter med Lejen. Og saa piner det os, naar de Folk maa jages ud. Men Ret maa jo være Ret. Men paa den anden Side har Stedet jo været i Familien i de Herrens Aar. Og saa har man heller aldrig nogen til at hjælpe sig i sine Dispositioner.

— Der er dog Folk med Kompetence, sagde Hr. Meyer, der netop sætter som Opgave at hjælpe i saadanne rene Tilfælde. Reelle Salg, der ikke gaar uden for Rammen.

Naar Hr. Overretssagfører Meyer talte om Standen og Rammen, havde han under-

ligt hastige Glimt i Øjnene over mod Hr. Overretssagfører Schou.

— Ja, Gud, sagde Frøken Ottilia, der følte Hr. Meyer rykke sig ligesom et Haarsbred nærmere: Dem, Overretssagfører, kunde en Kvinde jo altid stole paa.

Overretssagfører Schou, der blussede over hele Ansigtet, hvilket vistnok mindre skyldtes Frøken Sejers Vin, end nogle omfangsrige Tabletter, som han stadig slugte efter at have taget dem op af sine Vestelommer — spurgte pludselig over Bordet:

— Hvor ligger Stedet?

Frøken Minna nævnte dets Beliggenhed lidt lavmælt:

— Det var brillant, sagde Hr. Schou: for der har s'gu nylig været nogen Tale om et Kompleks netop i det Kvarter. Med Taarne, Linolium og W. C. Det er Tiden og Kravene.

— Bedst naturligvis, blev han ved, naar man tillige kan gi'e dem Landluft. Det er ud ad Hellerup til, der ligesom kommer mere Glans over Prospekterne.

— Ja, sagde Frøken Minna, der gøres meget nutildags for de mindre bemidlede i saadanne Bygninger.

— Den mindre Middelstand, sagde Hr. Schou, det er s'gu Programmet. Det er de smaa Penge, vi maa ha'e op af Skafterne.

Frøken Sejer, der sad og rokkede glad under Parykken, sagde:

— Ja, lille Du, Albert, Du har Kammerraadens Hoved.

Willy sagde til Frøken Emilie:

— Hm, ja, den gamle har naturligvis ogsaa været en Svindler.

— Gud, Willy, véd Du ikke det? Det var jo ham, der havde alle Husene ved „Aaen“.

— Naa, svarede Willy, det har jo altid anet mig, at vi skrev os fra en Pøl.

Frøken Sejer, der blev ved at rokke selvbehagelig, sagde til Hr. Schou:

— Men I Yngre, Gud ske Lov, forstaar det jo bedre og bedre.

— Ja, sagde Hr. Meyer skarpt: Byggeri

ligger nu en Gang ikke indenfor min Ramme. Jeg sætter overhovedet ikke Pris paa dem i Standen, der arbejder med laante Penge. Efter mine Principper holder man sig hellere ren. Men man er jo ogsaa af en ældre Generation.

— Ja, Hr. Overretssagfører, sagde Fru Madderson hen over Violerne.

Hr. Meyer bøjede sig en Smule dybere over Frøken Ottilia og hendes Udringning, der var Iris-pudret, og sagde sagtere:

— Men jeg har jo haft mange, jeg tør sige, Damer i mit Klientel.

— Ja, sagde Frøken Ottilia: det er saa forstaaeligt.

— Hvad det gælder, er jo Tilliden, sagde Hr. Meyer, der pludseligt ligesom bøjede hele sin Krop sammen i megen Beskedenhed. Og saa, tilføjede han: at man forstaar at tage varligt paa sit Klientel.

Lidt efter begyndte han at tale med de to Søstre om Matrikler.

Men Fru von Hahn var fra Begravelser

i Kirker og Begravelser i Kapeller gaaet over til at tale om Præster:

— Jeg elsker nu Stelberg ..... og især hans smaa Paamindelser. Naar han saadan ved Kirkedøren spørger Én med de milde Øjne, om man ikke snart trænger til Styrkelsen ved Guds Bord. Aa, man føler det, at han har sit lille Bud til enhver i Menigheden.

— Hvem hører De? spurgte hun pludselig over til Fru Bella Schou.

— Jeg gaar aldrig i Kirke, sagde Fru Schou.

— Naa, sagde Fru von Hahn, ja, der er vel dem, hvis Samvittigheder er saa rolige.

William Ask bøjede sig frem og sagde:

— Troer Fruen, at en Kirkestol virkelig er Blegeplads for Samvittigheder.

Fru von Hahn svarede ikke og Fru Lund sagde leende:

— En anden gaar der jo for Exemplet; mens Fru Madderson føjede til:

— En poetisk Prædiken er nu dejlig.

Frøken von Hahn, der netop tog Hareryg

og som, fordi hun spiste med Albuerne stramt til Figuren, lidt ofte fik Hænderne nær af Tjeneren, sagde:

— For mig er der nu en Gang megen Sandhed i Missionen.

Schou, der talte med Assistenten, sagde:

— Ja, hvordan det er, en Kirke er s'gu i alle Fald en mærkelig Vinding for et nyt Kvarter.

Etatsraaden svarede paa et Spørgsmaal fra Fru von Hahn:

— En Præst kan være meget velgørende ved en Sygeseng.

Og nede ved den anden Bordende sagde Assistent Sejer:

— Det er min Overbevisning, at Staten ikke kan undvære Kirken. Noget holder den dog altid i Tømme.

Frøken Sejer, der havde en hemmelig Skræk for Præster eller maaske rettere for de altfor sorte og begravelsesagtige Kjoler, der skjulte dem, sagde ned til Fru Lund:

— Emma, min Pige, hvorlænge skal nu Jakob sidde i det Embede?

— Tyve Aar, sagde Fru Lund: med den Biskop kommer vi saamænd aldrig derfra.

— Nej, sagde Assistent Sejer, nu er overhovedet alle Embedsbesættelser komne ud af deres Bane. Det ender med at man tager Amtmænd fra Tørvemoserne, med Forbigaaelse af et helt Ministerium. De Tider er forbi, hvor man tog Hensyn til baade Faglighed og Anciennitet.

Konversationen om Embederne bredte sig og slog op som en Bølge.

Hr. Meyer sagde og lod Øjnene stryge hen over Assistenten:

— Man taler endogsaa om ligefrem Afskedigelser i Kontorerne.

Fru von Hahn sagde næsten samtidigt:

— Kære Fætter, Højre er saamænd som Venstre, naar det drejer sig om Benene. Stakkels Hahn sad tre og tyve Aar paa sin Klit som Strandkontrollør.

Frøken Sejer, hvis Ansigt lyste, mens

hendes ene Haand rørte sig paa Bordet som bearbejdede hun en Deig, sagde:

— Lille Du, sagde hun til Fru von Hahn: Du la'er alt det dejlige Syltetøj gaa Dig forbi.

Fru Lund raabte op:

— Ja, Tante Vik, Du forgi'er os i Syltetøj.

— Man faar det saa let nu til Dags, sagde Frøken Sejer: og det smager altid de unge Tunger.

Pludseligt vendt til Fru von Hahn, lagde hun til:

— Men den gode Johan, Du, havde jo nu heller ikke nogen Eksamen.

Man blev ved med at tale om Embederne, medens Overretssagfører Schou, der stadig var ved Komplekserne, sagde:

— Det nytter ikke, Etatsraad. Bygninger er den korteste Vej. Forstaar man sig paa Materialerne, er en klar Hjerne altid vis paa sine sex Procent. Og saa har man Understøttelsen af Pressen mod en Frokost.

Hr. Overretssagfører Meyer sagde:

— Ja, der er jo de Forretninger, hvor der skal Vin til.

— Ganske vist, svarede Hr. Schou: i Boer faar man den — af Arvingerne.

Hr. Sejer, der var forbleven ved Statens Embedsværk, sagde hidsigt til Fru von Hahn:

— Eksaminerne er dog vistnok nødvendige som Garanti for nogen Duelighed.

Fru von Hahn svarede:

— Jeg véd ikke, om Kontorstole gi'er Praksis.

— Der skal i hvert Fald Hjerne til for at naa derop, sagde Assistenten, hvis Ord kom hurtigt.

— Er ikke Fingre nok? svarede Fruen, hvis Stemme havde let til Skræppen.

— Saadan et Regeringsmaskineri — og Assistenten trak paa sin Mundvig — er lidt vanskelig forstaaeligt for Damer.

Frøken Sejer sagde saa mildt som vilde hun mægle:

— Ja der er mange Kroge, min Ven, i saadanne gamle Bygninger.

— Og mange Smaagratialer i Skufferne, lagde Fru Hahn til stadig i samme Tone.

— Det er kun godt, Therese, sagde Frøken Sejer med samme Stemme som før: vi skal dog alle leve.

— Kære Willy, sagde Frøken Lucie Meyer, der talte om de faderlige Boer: Vèd Du ikke det, Emilie har een Procent, naar Fader er Executor.

Og vendt mod Fru Madderson, sagde hun:

— Og hvormeget har De?

Fru Madderson smilede og sagde:

— Frøken Lucie er altid saa spøgefuld.

Overretssagfører Schou overdøvede dem alle i en Kamp med Etatsraaden, der paastod, at nægtes kunde det ikke, at Dødeligheden var stor i de nye Bygninger:

— Det modbevises af Statistikken, raabte Hr. Overretssagfører Schou: Men det er ogsaa kun noget, De har fra Aviserne, som blander sig i al Ting uden at være spurgt.

— Og faar Mad, sagde Overretssagfører Meyer.

Fru Lund, der var bleven meget rødkindet under fortsat Tale om Biskoppen, sagde:

— Og saa gik det endda an, hvis man ikke sad med Enke. Gud, jeg kunde gerne kvæle hende.

Frøken Sejer sad med spillende Øjne midt i Larmen. I sit Kasimirs-Sjal og med Læberne rimpet tæt sammen lignede hun en gammel Sibylle.

— Aa, sagde hun: hvor det er dejligt at sidde midt i saa meget Liv.

Hun førte de urolige Fingre hen over Dugen, som ristede hun Runer paa dens Damask.

Fru Bella Schou, der konverserede William Ask, som bevarede sit høfligt-sørgmodige Udtryk, sagde:

— Ja, mit Kabinet er smukt. Man vil jo ogsaa gerne ha' et Sted i Huset, der en Smule er éns eget. Jeg i det mindste trænger en Gang imellem til en Stue, hvor der ikke er Telefon.

William Ask sagde:

— Der er andre, som slet ikke kan være til uden det Klokkespil.

Fru Bella smilede ganske lidt:

— Det er sandt, sagde hun. Men det er og bliver generende, naar man læser.

— Ja, sagde William, jeg véd, De er en af de faa Bogkøbende i Landet.

Fru Bella forandrede ikke sit Ansigts Udtryk:

— De Døde er Selskab for de Døde, sagde hun. Og maaske for at standse sig selv, lagde hun til:

— Hvorfor mon de dejlige Skaale paa Sølvfødderne egentlig ikke er paa Bordet?

Fru von Hahn havde hørt Ordene og hendes Øjne fløj hastigt over Bordet:

— Men, Viktoria, sagde hun: Du har købt nye Skaaler.

Frøken Sejer lo:

— Ja, de gamle Pragtstykker gemmes. Der skal ikke mere gaa noget itu i min Tid, min Pige.

Frøken Holm, der blev underholdt af

Willy, hvis graablaa Øjne sagde mere end hans Mund, løftede paa en Gang sit Blik:

— Hvad sér Frøkenen paa? spurgte Willy.

— Jeg sáa paa Deres Tante, sagde Frøken Holm.

— Jeg troer saa'gu ogsaa, sagde Willy, den gamle lives op, naar Familien skændes.

Frøken Lucie Meyer talte om Literatur og de kvindelige Forfattere og sagde:

— Jeg synes, de er modigere end Mændene.

Willy, hvis meget bløde Læber krusede sig, kastede et Øje over paa Lucie:

— Hvad mener Du med modig, sagde han.

— Uh, Du er utaalelig; og ganske uden Mening, lagde hun til: Willy mener nu altid, det er nok at være smuk.

— Nej, sagde Fætteren, jeg mener desværre, det er nok at være velklædt.

Fru Madderson lo og sagde:

— Jeg synes nu, at Damebøgerne er lidt uhyggelige.

— Hvorfor, Frue? spurgte Willy.

— Gud, Hr. Willy, sagde Fru Madderson: man er jo aldrig mere sikker paa sine smaa diskrete Hemmeligheder.

De vedblev at tale om Literatur, indtil Willy sagde over til Hr. Ask:

— Har De nogensinde sét en Kvinde?

— Jo, og William smilede: enkelte.

— Det har jeg saamænd aldrig, sagde Willy.

Talen om Literatur bredte sig og naaede Teater.

Fru von Hahn yttrede, at man vidste sig snart ikke sikker noget Steds:

— Selv i det kongelige Teater sender jeg aldrig Augusta uden til Heiberg og Balletter.

— Ja, sagde Frøken Ottilia: Bournonville har man dog altid Der er intet saa dejligt som „Brudefærden“.

Frøken Ottilia havde sænket sin Stemme:

Det Hardanger-Bryllup havde været et Minde sammen med den bortgangne.

Assistent Sejer formente, at de Herrer skrev ud over alle Hensyn:

— Man véd snart ikke mere, om der overhovedet tør opstilles noget sædeligt Krav.

Medens Overretssagfører Schou skød Læberne frem og sagde:

— Literatur er til for min Kone. Men det er mig, der maa betale Regningerne.

Etatsraaden, der løftede sit Glas mod Fru Bella, sagde:

— Maaske har den moderne Literatur dog alligevel gjort Nytte. Kun virker den — paa en Læge — undertiden som om dens Mennesker var séte i Hallucinationer.

Tjeneren fremsatte Tallerkener til Isen, og Fru von Hahn hviskede pludselig over til sin Datter:

— Augusta, det er heller ikke længere de kinesiske.

Frøken von Hahn hørte det ikke. Den serverende Tjener havde lidt svært ved at

komme løs af hendes stramt tilbagetrukne Skulder.

Frøken Minna Hauch, der lige havde sagt, at aldrig fik man dog nogen Danser som Scharff, deltog i Literaturdebatten og mente:

— At denne I. P. Jacobsen fandt man dog nu rundt i mange Familier — til Konfirmationen.

— Ja, sagde Frøken Ottilia: vi har saamænd skænket ham selv. Men det er ogsaa to passende Bind til en Gave.

Overretssagfører Meyer bøjede sig frem mod Hr. Ask:

— Det er maaske lidt vanskeligt, sagde han, at tale om Bøger, hvor der er en æret Forfatter til Stede.

William skød Læberne en Smule frem:

— Jeg, Hr. Overretssagfører, bringer aldrig mine Bøger med i Selskab.

— Aa, Hr. Ask, sagde Fru Madderson: jeg har saamænd lige læst én af Deres Bøger højt for Hr. Overretssagføreren. Vi læser jo fra otte til ti.

Hr. Sejer antog, at Højtlæsning nu vel af gode Grunde var forsvundet fra Familierne.

— Thi man kan vel ikke overspringe, sagde han: saa godt som hver anden Side.

Men Fru Lund raabte:

— Jeg er lige glad. Der er intet jeg glæder mig til som til Tasken. I en Præstegaard, Børn, trænger man virkelig til lidt af hvert.

Og hun gav sig til udførligt at berette om en meget usædelig Roman.

Frøken Sejer rokkede med sit Hoved og holdt Haanden op som et Hørerør:

— Gud, Tante Vik, sagde Frøken Lucie: det véd man dog, at i Bøgerne har nu en Gang hver Mand tre Koner.

— Hvad er det, Lucie siger? spurgte Frøken Sejer, bøjet frem over Bordet.

— Eller hver Kone tre Mænd, Tante, raabte Frøken Lucie.

Frøken Sejer lo, saa det lød gennem Stuen.

— Det fixe Barn, sagde hun: ja, Hr. Etatsraad, det er den Slags Pigebørn, der kommer som en Vals gennem Verden.

Frøken von Hahn smilte med et syttenaars Smil i sit toogtrediveaarige Ansigt:

— Hvis man ikke vidste bedre, søde Tante Viktoria, skulde man virkelig tro, Du vilde fordærve os alle.

— Ikke Dig, lille Augusta, svarede Tante Viktoria og nikkede ned til hende.

Overretssagfører Meyer var bleven blodrød i sit Hoved:

— Ja, i Hjemmet lærer mine Døttre ikke sligt.

Overretssagfører Schou lo højt og sagde:

— Er Du ikke med til Højtlæsningen, Lucie?

— Nej, sagde Lucie, jeg læser i Sengen.

— Jeg læser kun Bøger fra Buda-Pest, sagde Willy.

Hr. Sejer drejede pludseligt meget brat *via* Buda-Pest Samtalen over paa Rejser,

Rundrejser og Baderejser; mens Fru Madderson brød ud angaaende Bøgerne fra Pest:

— De er ogsaa illustrerede; og man hørte Frøken Sejer raabe:

— Paa hvad Sprog er det?

Fru von Hahn, der understøttede Rejsekonversationen, fandt, at der var virkelig yndigt i Franzensbad, og Frøken Ottilia Hauch sagde — og blev dryppende rød efter at have sagt det —:

— Ja, jeg tog jo derhen hver Sommer, mens han levede.

Tjeneren havde indbaaret Isen. Den var formet som en mægtig Høne, der skærmede sine Kyllinger under de udbredte Vinger.

Der blev et Beundringens Raab.

— Næ, den er spættet, sagde Frøken Minna.

— Ja, saagu', er det ikke Parfait, lød det fra Hr. Schou.

— Man ser hver Fjeder, sagde Fru Madderson, der udtalte d'et i Fjeder.

Men Fru Lund lo højest:

— Tante Vik, Tante Vik, jeg har den allerede paa Tungen, jeg smager den allerede i Halsen.

Men Fru von Hahn, der skulde skære for, skar saa hidsigt med Skeen, at hun afflaaede hele Vingen med et Greb.

Pludselig havde Hr. Overretssagfører Meyer rejst sig og han slog paa sit Glas.

— Nu taler Executor, halvhviskede Schou, mens Frøken Sejers Ansigt fik et pludseligt Liv og hendes Øjne lyste — lidt som Staal — og mod Ven Meyer.

Hr. Meyer, der stod, saa man saá, at rund Ryg var noget, der laa til Familjen, sagde, at han vidste bedst, Tante Viktoria holdt ikke af Taler og „mindst til sin egen Ære“.

— Men naar man faar en Idé, sagde Hr. Meyer, er man nu en Gang ... en Gang dens ... Slave. Min Tale er iøvrigt ingen Tale. Jeg vil — og Overretssagføreren løftede sin lidt krogede højre Haand mod Isen —

kun pege paa dette Billede og alle forstaar mig. Tak, Tante Viktoria.

Hr. Meyer forblev et Øjeblik, let rørt, staaende bøjet over Billedet og sin Tanke, mens Fru Lund og Fru Madderson løb op til Frøken Sejer, der nikkede:

— Ja, Tak, Tak, sagde hun til alle dem, der klinkede: gamle Tante skærmer, hvor hun kan.

— Ja, Hr. Overretssagføreren er nu altid saa symbolsk, sagde Fru Madderson.

De klinkede og stødte Glassene sammen. Willy og Pigebørnene slog deres Skeer i Takt mod Tallerkenerne, men Fru von Hahn hviskede snerrende til Assistenten:

— Hvorfor talte Du ikke? Hvorfor skal det altid være Meyer?

Frøken Sejer sad og saá rundt paa dem alle, da de var kommet paa Plads:

— Ja, lille I, sagde hun, nu slagter I Hønen.

Hun vinkede ad Frøken Holm, der sagte fik en Besked.

Hønen havde naaet Fru Lund, der huggede kraftigt til:

— Nej, den revner, sagde hun.

— Aa, det smukke Syn, sagde Fru Madderson: at det skal ødelægges,

Fru Lund, der havde bemægtiget sig det halve Bryst, sagde:

— Gud, det kunde jeg virkelig ikke gøre før. Dyret er jo hult.

— Ja, sagde Frøken Sejer, hvis Øjne stadig spillede hen over Bordet som Øjnene paa et Kryb: indeni er der Ingenting. Spist er Spist.

— Ja, sagde Fru von Hahn.

Medhjælpen Jensen, der, over de mange Sæt Skørter, bar et kæmpemæssigt hvidt Forklæde med Mellemværk, kom ind med tre Champagne-Kølere, hvori Sølvhalsene prynsede.

Der blev en ren Opstandelse, mens alle de unge klappede i Hænderne. Hr. Meyer blev i Ansigtet stiv som en Maske og Fru Madderson, der glad havde smilet og rørt

Hænderne sammen med de unge, stivnede paa en Gang til, med ganske samme Udtryk i sit Ansigt som Hr. Overretssagføreren.

Fru von Hahn var blevet hvidgraa:

— Det er jo et Drikkelag, sagde hun og kunde ikke ganske skjule, at hendes Stemme dirrede: man skulde næsten tro, Viktoria, det var et Gravøl.

— Synes du, lille Therese, svarede Frøkenen.

Assistent Sejer trommede med alle sine ti Fingre paa Bordet, mens Fru Lund sagde:

— Aa, der er intet, der lædsker som Champagne. Vi fik den jo kun ved Nummer éts Daab.

Frøken Lucie sagde halvhøjt:

— Naa, skidt forresten, naar vi bare har det rart, saalænge hun lever.

Frøken Sejer sad pludselig ganske rolig. Hovedet havde hun strakt frem — ligesom for bedre at sé, fra Ansigt til Ansigt — saa hun, med de fremrakte ti Fingre hvilende

paa Bordet, lignede en stor Edderkop, der spandt:

— Ja, Champagne taaler jo ikke at gemmes, sagde hun.

Hr. Schou, til hvem Tjeneren var naae , spurgte halvsagte:

— Hvad er det for et Mærke?

— Mumm, Hr. Overretssagfører, svarede Tjeneren.

— Ja, saa tror jeg s'gu, hun er skør, sagde Hr. Schou.

— Det kildrer i Munden, sagde Frøken Lucie, der drak.

— Hvordan, spurgte Hr. Schou.

— Pyh, det véd De jo godt.

Den første Knallert futtede over Bordet. Det var Willy, der knaldede med Fru Madderson. Devisen faldt ud midt paa Dugen, hvor alle de Unge sloges om den for at læse den højt.

— Lad Willy, raabte Frøken Sejer: han læser saa tydeligt.

— Ja, lad Willy, skreg Frøken Emilie: det eneste, han kan, er lidt Fransk.

Men Frøken Lucie knaldede allerede med Hr. Schou:

— Uh, hvor ækelt, sagde hun, mens Hr. Willy læste højt af Fru Maddersons Devise, der var et Refrain fra Montmartre, som kunde faa Hestepassere til at rødme — mens alle lo.

— Augusta, sagde Fru von Hahn. Men Frøken von Hahn knaldede allerede med Assistenten.

— Hør, Willy, raabte Fru Lund og svang en Knallert over sit Hoved: jeg samler dem til Lærerinden om Aftenen.

Men Hr. Willy, der knaldede saa med Fru Lund og saa med Fru Madderson, blev ved at læse op, Vers efter Vers, mens de lo og de klappede:

— Aa, Hr. Willy, nu brændte jeg mine Fingre, smægtede Fru Madderson, og førte Fingrene koket gennem Luften.

Willy læste stadig:

Encore un baiser qui ne tire à rien ....

men pludselig stoppede han: Den er s'gu for slem, sagde han, mens det var, som hans røde Læber funklede af Fornøjelse.

— Hvad siger han? hvæsede Frøken Sejer, der havde tabt det Kasimirs Sjal og som sad med fremstrakte Hænder som en gammel Hex, der varmer sig tæt ved Baalet.

— Her med den, sagde Frøken Lucie og hun greb Devisen fra Willy for, purpurrød, at læse den sammen med Hr. Schou, hvis Overskæg kælede for hendes Kind, som en Sergents mod sin Dames under en sagte Vals i et Danselokale.

De hørte ikke Ørenlyd, mens de knaldede igen, og alle de unge læste højt, tilbagelænede, leende — imellem hverandre.

— Nej, sagde Willy, der sprang op: Foredraget er s'gu mit; og han raabte over alle de andre:

Amour, amour, oh, chose difficile . . .

— Hit med den, sagde Fru Lund, jeg samler.

— Man hører det jo ikke, raabte Frøken

Sejer, der rokkede op og ned paa sin Egetræsstol.

— Gud, Hr. Willy, hørte man fra Fru Madderson, mens Frøken Ottilia ungdommeligt var ved at krybe ud af sin egen Nedringning.

Amour, amour, oh, chose difficile . . .

— Om vi snart hævede Bordet, sagde Fru von Hahn, der ikke var vant til franske Konditorvers paa sin Klit.

— De har dog virkelig træffende Indfald, sagde Assistenten, og knaldede for tredie Gang med Frøken Emilie, som, naar Assistenten, med Fremtiden for Øje, gennemgik sit kvindelige Bekendtskab, alligevel syntes ham at være af en betryggende Soliditet.

Ovre hos Hr. Schou lo Frøken Lucie, saa det klukkede. Danske Udraab blandedes med franske Vers. Fru Madderson viste over Bordet Hr. Overretssagføreren den stakkels brændte Finger, mens Fru Lund, ude paa Gulvet, halvsloges med Willy, der var sprungen op paa en Stol.

— Ønsker Frøkenen? sagde Tjeneren, der stadig ombar Skaalen med Deviserne, til Frøken von Hahn.

— Hvor de morer sig, sagde Frøken Sejer, hvis Øjne helt var hørt op at rinde: Aa, Latter, Etatsraad, er saa sund.

Frøken Lucie var gaaet ganske bag over i Armen paa Hr. Schou, mens Frøken Minna sagde til Hr. Overretssagfører Meyer:

— Ja, det er nu dejligt, naar Ungdommen kan more sig i Familien.

— De ønsker ingen Knallert? sagde Hr. William Ask til Fru Bella.

Og da hun rystede paa Hovedet, sagde William:

— Pengenes Magt, Fru Schou, er dog ikke Livets Magt.

— Nej, svarede Fru Schou sagte: der er andre Egne, hvor man farer endnu mere vild.

Willy sprang pludselig ned af sin Stol:

— De, Frøken Holm, raabte han til Selskabsdamen og strakte en Knallert mod

hende, mens hans skinnende Øjne saá midt ind i hendes:

— Tak, Hr. Willy, svarede hun: men jeg kan altfor lidt fransk.

— Lille De, raabte Frøken Sejer: De brænder saamænd ikke Deres Fingre.

— Men brændt Barn skyer Ilden, hviskede Frøken Lucie.

— Vi to, sagde hun og rakte en Knallert mod Willy.

Amour, amour, oh, bel oiseau . . .

Der var ikke flere Bonbons. Etatsraaden havde faaet den sidste, som var tom.

— Ogsaa en Konditor, sagde han, véd, at paa de gamle er Versene spildt.

Under en Smule Stilhed blev Skylleskaalene bragt ind, og Selskabet dyppede Spidsen af sine Fingre.

— Ja, saa Velbekomme, siger den Gamle, sagde Frøken Sejer og rejste sig ved Etatsraadens Arm.

— Nu véd jeg ikke, om dette ikke snart

skulde forbydes, sagde Fru von Hahn, idet hun gik forbi Assistenten.

Hr. Willy var et Øjeblik bleven tilbage i Spisestuen, hvor han, med Hænderne i Lommen, med spillende Øjne betragtede Valpladsen:

— Ja, Lauritzen, sagde han til Tjeneren: der er s'gu mange Slags Natcaféer og Familielivet udvikler sig.

Han stod lidt:

— Har De ingen Plads?

— Nej, ikke for Øjeblikket, sagde Tjeneren, der afpudsede sine Negle med en Serviet.

— Naa, sagde Hr. Willy og drejede sig: De klarer Dem nok foruden.

— Man har jo lidt at ta'e til, svarede Hr. Lauritzen med sit ganske ubevægelige Ansigt.

Midt i Dagligstuen talte Fru Lund sine Deviser sammen.

— Sytten har jeg, sytten, sagde hun.

Rundt om takkede alle for Mad, mens Fru Madderson hviskede til Fru Lund:

— Jeg faar jo nok Lov at læse dem lidt i Ro, siden, naar de andre er ved Kaffen.

— Tak for Mad, sagde Overretssagfører Schou og kyssede Fru Bella paa Kinden, saa han lige strejfede den.

Mens Tjeneren bar Kaffen om, talte Overretssagfører Meyer om en Skilsmissesag:

— Man véd undertiden ikke mere, om Menneskene længer har nogen Samvittighed, sagde han: I dette Tilfælde er der fem Børn.

Skilsmissesagen, som var celeber, bredte sig i Stuerne og Etatsraaden sagde:

— Ja, Skilsmisse er ved at gaa ind blandt vort Samfunds Sakramenter.

— Pyh, sagde Frøken Lucie: Jeg véd saamænd ikke, hvorfor man ellers skulde giftes.

Men Hr Meyer, der saá Assistenten lige ind i hans Ansigt, sagde:

— Men hvor kommer al denne Usæde-

lighed fra? Det er rent ud, som om den hærgede Familierne.

Assistenten løftede Skuldrene:

— Principperne er døde, Overretssagfører.

Frøken Sejer, der sad med sin Kaffekop, som læste hun i dens Grums, sagde:

— Naa, naa, lille Børn, jeg er nu glad over, at der stadig bliver mere Frihed for Menneskene.

— Hvorfor, Frøken, spurgte pludselig Hr. Ask.

Frøken Sejer, hvis plirrende Øjne saá op og ned ad William, svarede:

— Lille De, man skal aldrig tale til en Forfatter.

— Men, lagde hun til: Jeg synes nu, det er rart, der køres hurtigt. Da jeg var ung, havde man i Tivoli — ja, lille De, det var den Gang — noget med Sækkeløb. Nogle Drenge, der løb, med Sække over deres Hoveder. Den Gang var man nu mere barnlig. Men morsomt var det at sé, som de tumlede.

— Man har vist de Sækkeløb endnu, sagde William.

Frøken Sejer smilede:

— Ja, det véd jeg ikke. Nu sidder jeg jo kun ved Concertsalen, hvor der forresten ogsaa er rart.

— Drik dog, lille Børn, sagde hun og pegede paa mange Likørflasker.

Overretssagfører Schou nærmede sig Tjeneren, der skænkede i Glassene, og sagde halvhøjt:

— Hvad er det for Sprøjt, Lauritzen?

— Hr. Overretssagføreren maa vist holde sig til Etiketterne, sagde Tjeneren, der bukkede.

— Og saa gaar vi Gamle til Kortene, sagde Frøken Sejer: Vil Frøkenen slaa Bordene op?

Frøken Holm gik, uden Ord, gennem Stuerne og begyndte paa Bordopstillingen.

— Hvad vil dog Tante Vik med det hvide, irriterende Menneske? spurgte Fru Lund, da Frøken Holm var gaaet forbi.

— Kære, svarede Frøken Emilie: det er jo altid rart, naar saadan en Person har en Klods om Benene. Du véd jo, hun har den Unge kravlende i Lyngby.

— Aa, den Stakkel, sagde Fru Lund: At tænke sig at have Børn tilmed udenfor Ægteskabet.

— Fødslerne udenfor Ægteskab er ogsaa i Aftagende, sagde Hr. Willy, der var traadt til.

Fru Lund lo:

— Er det for Din Dyds Skyld, Willy? sagde hun.

— Det bliver i hvert Fald ikke anderledes, hvis jeg tager til Ægte, svarede Willy og drejede sig paa Hælen.

— Nej, sagde Fru Lund: Man burde nu ikke have Willy gaaende i en Familie.

— Aa, brød Lucie ind: De andre er saamænd ikke bedre. Du véd ikke, hvad man hører paa et Bal.

— Og siger, raabte Willy henne fra sin

Krog, hvor han lænet til et Bord stod og sparkede med sine Ben.

— Augusta, sagde Fru von Hahn, der havde Datteren henne bag et Skab: Jeg siger Dig, det er som jeg siger. Hun ligefrem sælger nu af sine Ting. Hvorfor skulde Skaalerne vel ellers ikke være paa Bordet. Men Du kan vel nok, naar Du færdes lidt saadan frem og tilbage, faa et Blik i Porcellænsskabet, saa vi har Bevis. Jeg taler nu i alle Fald med Etatsraaden, naar hun er gaaet til Kortene. Men Ulykken er jo den, der er ingen Sammenhold i Familien.

Frøken von Hahn stod lidt:

— Mama skulde først tale med Fætter Schou.

— Hvorfor?

— For han maatte jo blive Værgen, sagde Frøken Augusta.

— Barn, det er umaadeligt, sagde Fruen: saa Du altid har din Omtanke.

— Det læres man vel op til, Mama,

svarede Datteren, naar man aldrig har haft andet end Pjalterne.

Moder og Datter skiltes.

Frøken Augusta gik ud i Spisestuen, hvor Madam Jensen ved Buffetten slubrede Crémen fra Istallerkenerne i sig med en Suppeske og Frøken Holm sammensankede de brændte Mandler fra Knallerterne, som var blevet liggende rundt om paa Bordet — og pludselig holdt op, da Frøken von Hahn kom ind.

Frøken Augusta troede virkelig, at hun havde glemt sine Handsker herinde, og hun begyndte at gaa rundt om Bordet, søgende, som søgte hun en Synaal.

Madam Jensen vendte sig ikke og Frøken Holm var gaaet.

Frøken von Hahn var naaet til det store Skab:

— Aa, sagde hun: De henrivende gamle Laase. Hvor de vilde være dejlige paa et Toiletmøbel.

Hun begyndte at føle paa de gamle Laase og paa Nøglerne.

Inde i den inderste Dagligstue satte Frøknerne Hauch, Fru Madderson og Frøken Sejer sig til Kortene.

— Det er saa rart, sagde Frøken Sejer og skuttede den vanføre Ryg: Saa inderlig rart med Kort. Er det ikke altid, Lille I, ligesom man sidder og blander noget mellem Fingrene.

Det andet Spillebord stod tomt.

— Skal Etatsraaden spille, spurgte Fru von Hahn, der dog havde besluttet at begynde med Lægen, fra Døren til den anden Dagligstue: For ellers vilde jeg saa gerne tale med Etatsraaden — blot et Ord.

— Ja, jeg havde ganske vist tænkt at spille, svarede Etatsraaden.

— Det skal kun vare ganske kort, sagde Fru von Hahn.

Fruen gjorde Plads for Etatsraaden og de gik ind i den anden Dagligstue, hvor Fruen bød Etatsraaden ned i en Sofa.

— Ih, sagde Fru Lund, er de begyndt

at spille? Saa maa jeg ind at tinge mig Tante Viks Gevinst.

Og Fru Lund gik, mens Willy fulgte.

— Kære Etatsraad, sagde Fru von Hahn: Det gør mig jo saa ondt. Men Fætter Sejer og jeg ængstes jo virkelig efterhaanden — for Viktorias Befindende, saadan som hun har det.

— Hvordan, Frue? spurgte Etatsraaden og saá paa hende.

Fru von Hahn gjorde en uvilkaarlig Bevægelse med Hovedet, næsten som en Jokey, der skal til Springet:

— Kære Etatsraad, sagde hun og pludselig kaldte hun paa Fætteren: Fætter Sejer, kom herhen; og fortsatte derpaa til Etatsraaden:

— Dette er jo dog ikke normalt, bedste Etatsraad.

— Nej, sagde Assistenten: Og vi lider jo alle, tør jeg sige, ved at sé paa det. Rent bortsét fra den urimelige Omgang med Midlerne.

— Lille Augusta, sagde Fru von Hahn til Datteren, der lige kom ind:

— Træk Portieren en Smule for.

Frøken von Hahn hviskede et Nu til sin Moder:

— Mama, de er der ikke. Hverken Skaalene eller de kinesiske.

— Hvad sagde jeg, sagde Fru von Hahn.

Etatsraaden, der stadig betragtede Fruen, spurgte:

— Men hvori mener Fruen egentlig, at det abnorme skulde ligge hos Frøken Sejer?

— Det abnorme, sagde Fruen, der var som Aske i sit Ansigt: Det abnorme? Men nu maa vi raadslaa med Meyer. Han kender dog til Lovene.

Hr. Overretssagfører Meyer kom til, efterfulgt af sin Datter, Frøken Emilie, der tog Plads paa en Sofakant:

— Kære Meyer, sagde Fru von Hahn: Vi sidder her og taler om den stakkels Viktoria. De mener jo som jeg, at hun nu vilde have det meget bedre paa en Anstalt.

Overretssagfører Meyer gned uafladelig sine Hænder:

— Ja, sagde han, Hr. Etatsraad, der er desværre Tegn .... Men det maatte jo være paa en Klinik.

— Bedste Meyer, brød Fruen ind: Kliniker giver aldrig nogen Sikkerhed. Og Viktoria er ikke Herre over sig selv.

— Men, sagde Etatsraaden: hvori yttrer det sig? Der maa dog være Symptomer . . .

— Symptomer, røg det ud af Frøken Emilie, der paa sin Sofakant ganske havde faaet det fædrene Udtryk i sit Ansigt: Symptomer er der saamænd nok af.

— Men dem krammer man dog ikke ud i Viktorias eget Hus, sagde Fru von Hahn.

— Bedst var Klinik, sagde Hr. Meyer: Saa opretholdes Skinnet. Og om Umyndiggørelse kan der ikke være Tale i Familien.

— Hvorfor, sagde Fru von Hahn.

— Skulde man maaske, Tante Therese, ha'e Skandale i Familien? sagde Frøken

Emilie, der hastigt vendte Kurs, følgende sit Ophav.

Etatsraaden havde lænet sig tilbage med et Udtryk i Ansigtet, som hengav han sig til sin Yndlingsbeskæftigelse, at fotografere med Røntgenske Straaler:

— Ja, sagde han og smilede ganske let: var Umyndiggørelse da ikke Meningen?

— Hr. Etatsraad, sagde Hr. Meyer: saadant noget gør man ikke i en Slægt, der nyder Agtelse og — desuden har Publikums Øjne paa sig,

— Og frem for alt, sagde Fru von Hahn til Hr. Meyer: blev jo Schou Værge, da han staar nærmest . . . og „Tilliden“ vilde maaske ogsaa svækkes.

Assistenten sagde, mens Overretssagfører Meyer blev hvid i sit Ansigt:

— Ja, mine Herrer, dette kan jo i hvert Fald ikke blive ved. For Familiens Skyld. Vil De sige mig, Meyer, hvad lever hun af? Hun maa jo tage op af Kapitalen.

Hr. Meyer sagde:

— Som Executor . . . . . .

— Jeg troer ikke, sagde Fru von Hahn, der dirrede: at gale Folk kan vælge lovlige Executorer . . . .

— Vil De sige mig, hvad De mener, halvtraabte Hr. Meyer.

— Hvad jeg siger, svarede Fruen og saá ham lige ind i hans Fugleansigt.

Hun holdt inde et Øjeblik og skiftede Tone:

— Jeg har nu altid fundet, at den lige og aabne Vej er den bedste. Og Anstalt og Værgemaal er en Nødvendighed . . . . jeg véd, hvad jeg siger.

— Schou, kaldte hun.

Overretssagfører Schou hørte det ikke. Han havde klemt Hr. William Ask op i en Krog og talte om Koncessionen til en Jærnbane paa Amager. Den søgtes af en af hans Venner.

— Det maa man s'gu dog respektere, sagde Hr. Schou, hvis Øjne var lidt stive, men som ellers var behændig i Tungen:

— Han har lagt Pengene paa Bordet. Hvem gør det, kære, nutildags, hvor ellers alle bare holder sig til Bankerne? Pengene blankt paa Bordet. Det maa man s'gu dog respektere.

— Schou, kaldte Fru von Hahn igen.

— Ja, sagde Schou og holdt sig lidt ved Bordet, mens han gik.

Fru von Hahn begyndte ivrig sin Udvikling igen, til Overretssagfører Schou sagde:

— Ja, mig er det s'gu ligegyldigt. Men hvad mener Etatsraaden?

Etatsraaden svarede ikke. Men Fru von Hahn brød ind:

— Men hvad mener Du, som vilde blive Værgen?

— Jeg mener ingenting, sagde Schou: at arve hende vilde være rart. Ikke for det, der bliver ikke meget. Men alene det at arve, styrker En paa Markedet.

— Der har vi hele hans Firma, sagde Hr. Overretssagfører Meyer, der vendte sig.

— Hvad siger I derinde? raabte Frøken Sejer fra Spillebordet.

Hr. Schou lo:

— Vi taler om Dig, Tante, sagde han.

— Det er nok derfor jeg sidder i Held, raabte Frøken Sejer tilbage.

Ved Spillebordet var de til Ende med den anden Rubbert og de begyndte at gøre op, mens Fru von Hahn sagde:

— Ja, en Bestemmelse maa der tages.

Etatsraaden sad et Øjeblik, før han sagde:

— Ja, Familien kunde jo raadspørge en Specialist. Specialisterne finder i saadanne Tilfælde ofte lettere paa Udveje. Men forresten troer jeg ikke, det kan lykkes.

Han tav paany et Nu, til han sagde:

— Frøken Sejer tør næppe kaldes farlig for sine Omgivelser.

Frøknerne Hauch, der havde spillet sammen, var ved at aflevere Gevinsten til Frøken Sejer. Men Frøken Sejer kunde ikke give igen. Hun havde kun tre Tyvekronestykker foran sig paa Bordet.

— Tante Vik, Din Gevinst er min, sagde Fru Lund, og hun løb ind for at faa den ene Tyvekrone byttet hos Etatsraaden, som fulgte med hende.

— Jeg kan s'gu ikke taale at sé Guld, sagde Willy.

— Hvorfor dog, Hr. Willy, sagde Fru Madderson.

— Jeg troer alle paa min Alder, sagde Willy, gaar rundt med Tyven i sig.

Etatsraaden saá pludselig paa ham:

— Ja, sagde han, der er et lille Vanvidspunkt i adskillige unge Hjerner.

Willy strakte den slanke Krop:

— Ja, Hr. Etatsraad, vi leger Røvere i Skoven.

— Nej, brød det ud af Frøken Lucie: at Willy tør sige det.

— Men, smilte Frøken Minna: Hvad gør Du, Lucie, da i Skoven.

Hr. Willy lo:

— Hun bygger sig Hytter, sagde han.

— Hm, Hm, sagde Frøken Sejer og rystede sig: Der er ingen, der spøger som Willy.

— Og han, sagde Frøken Ottilia: der dog er saa inderlig kær mod sin Moder.

— Ja, sagde Willy: hende sér jeg kun to Gange om Aaret. Og saa er det dog ogsaa hende, der har bragt mig til Verden.

— Uh, sagde Fru Madderson og løftede Skuldrene som frøs hun: det er uhyggeligt. Det er virkelig, som om De talte Alvor.

— Aa, De lille Fru Meyer, Madderson vilde jeg sige, sagde Frøken Sejer: kan vist nok taale at høre det.

William Ask sagde efter Pausen, der opstod nogle Sekunder:

— Det er kedeligt, Willy, at det ikke er Dem, der er bleven Digter. Af Dem kunde man maaske faa Sandheden at vide.

— Mon? svarede Willy.

— Hm, ja, sagde Frøken Sejer: den Dreng har en lysende Hjerne.

— I deler, fortsatte hun og delte sin

Spillegevinst mellem Fru Lund og Willy: Man har altid sine Yndlinge i Familien.

— Skal vi ha'e Theen? raabte hun ind til Frøken Holm, der gik ned i Køkkenet, hvor hun traf Hr. Lauritzen og Jomfruen alene.

Da Frøken Holm var gaaet igen, sagde Hr. Lauritzen:

— Er dette Hus dog ikke lidt besværligt?

Jomfruen rystede paa Hovedet:

— Næh, sagde hun: jeg holder nu af Huse, hvor saadan hver har sit.

— Hvad mener Frøkenen?

— Saa skjuler man med, sagde Jomfruen og satte Thepotten paa Bakken.

Da Hr. Lauritzen bragte Theen om, sagde Frøken Sejer:

— Saa synger De nok, Fru Madderson, én af deres Smaasange.

Fru Madderson svarede:

— Aa, det er jo saa lidt. Men jeg gør det saamænd saa gerne.

Fru Madderson begyndte at blade i „Al-

bum for Musik", mens alle, lidt trætte, fik The.

Saa begyndte Fruen at synge:

To Drosler sad paa Bøgekvist,
saa gode Venner var de vist,
med Sorg i Sind saa tyst de sad;
thi ak! de skulde skilles ad;
saa sang de begge to en Sang,
den sørgeligt i Skoven klang.

Fruens Stemme døde hen, mens man hørte Frøken Minna sige:

— Det er saa yndigt med lidt Sang. Det ligesom hører med, synes nu jeg.

— Ja, som det hygger, sagde Frøken Ottilia, der fik Øjnene aabne ved Lyden af Søsterens Organ: Og saa synger Fru Madderson saa nydeligt. Det er virkelig meget at have bevaret den Stemme i den Alder.

Hr. Meyer, der lyttede til paa en Stol og fulgte Takten med Hovedet, sagde:

— Ja, det er et Talent, et mærkeligt, mærkeligt Talent. Hun var født for Scenen.

Hr. Schou, der stod ved Siden af Assistenten, sagde og halvlo:

— Ja, sé nu paa Meyer. Hver Mand har s'gu da ogsaa sin Galskab.

Men Fru Madderson vendte sig, mens hun begyndte paa Forspillet til andet Vers, og sagde:

— Jeg synger nu aldrig som hjemme, Hr. Overretssagfører.

Den første sang: „Min Hjertenskær!
Far vel! saa ses vi aldrig mer!"
Den anden sang: „Min Hjertensven!
Far vel! vi ses ej mer igen!"
Den første sang: „Paa fjerne Vej
min Hjertenskær jeg glemmer ej!"

Mens Fru Madderson sang, sagde Assistenten, som Svar paa Hr. Schous Ord om Galskaben:

— Jeg har nu aldrig forstaaet det Forhold, og jeg maa sige, jeg billiger ikke, at den Dame føres rundt i Familien.

— Aa, nej, sagde Schou: Her er Kludekammer nok i Forvejen.

Han gik over imod Frøknerne Hauch og sagde:

— Hvad er det saa med det Sted?

Og han satte sig midt imellem dem.

— Ja, Du, sagde Frøken Minna: vi vilde jo, tilstaar jeg, helst sælge. Og vi har jo talt med Meyer — hun saá over paa Hr. Overretssagføreren, der bestandig lyttede med lukkede Øjne — men han er lidt uforstaaelig ror Damer, saa fin Jurist han er.

— Naa, er han? sagde Schou.

— Han har saa meget med Stempler og al den Slags, sagde Frøken Ottilia.

— Ja, svarede Schou og trak paa Munden, jo mere han klistrer, desto bedre kan han fidte.

— Saa vi vilde jo egentlig, Albert, helst tale med Dig, sagde Frøken Minna.

— Ja, sagde Schou: hos mig er det Pengene paa Bordet. Og Formaliteterne besørger min Fuldmægtig.

— Hvad taler I om? raabte Frøken Sejer gennem hele Musikken.

Just, naar der blev muciseret, var Frøkenen saa lydhør, som haandterede hun paa en Gang syv Hørerør.

— Man sér jo saa sjeldent Albert, svarede Frøken Ottilia.

— Og han er dog altid saa hjælpsom, sagde Frøken Sejer: Og rap.

Hr. Overretssagfører Meyer var ligesom vaagnet ved Frøken Sejers Stemme:

— Ja, Meyer, sagde hun til ham, da han pludselig stod op:

— Det er dejligt med saadan lidt Musik, Ven Meyer.

Men Frøken Minna sagde hastigt til Hr. Schou:

— Ja, Albert, saa kommer vi til Dig — begge. Der er jo rigtignok det, at saa meget som Lejen faar vi aldrig i Rente.

Schou snoede sit Overskæg:

— Aa, jo, sagde han: det gaar nok, naar vi kun skaffer Huset paa de rette Hænder. Det er s'gu aldrig de vanskeligste Ejendomme at handle med.

Frøken Emilie skød frem bag et Gardin hen mod sin Fader, medens Fru Madderson stadig sang:

Den anden sang: „I fjerne Bo
mit Hjerte aldrig fanger Ro!
En fløj til Øst, og en til Vest:
„Nu har til Brud jeg Sorgen fæst!"
En fløj til Vest, og en til Øst:
„Far vel, Farvel! foruden Trøst!"

— Hm, sagde Frøken Emilie: nu sælger Schou Hauchernes Hus. Men man kan jo heller ikke have sine Øre allevegne.

Hr. Meyer dukkede pludseligt to Gange med sit Hoved, som en arrig Vædder:

— Hvad vèd Du om det? hvæsede han. Og paa en Gang vendte han sig om imod Klaveret og sagde meget højt:

— Fruen har sunget nok.

— Ja, Hr. Overretssagfører, sagde Fru Madderson og hendes Hænder faldt plat ned fra Tangenterne.

— Tak, sagde Willy inde fra den anden

Dagligstue, hvor Fru Bella Schou i en Krog sad og saá i Albumer.

William kom til:

— Uha, sagde han: Hun synger som en kunstig Kanarie.

— Hun synger, som den hun er, sagde Willy.

— Jeg har ikke hørt det, sagde Fru Bella: Jeg har siddet og sét i Albumer.

— Er det Familiens? spurgte William.

— Ja, sagde Fru Bella: Det er underligt, hvor alle de Ansigter alligevel ligner hinanden — og det lige fra de er unge.

— Ja, sagde han.

— Der er dog en Forskel, sagde Willy: paa de andre er Pukkelen voxet ind efter.

William Ask lo:

— Ja, det kan saamænd gerne være, at Frøken Viktoria er den uskyldigste.

— Men, spurgte Fru Bella og stirrede frem for sig: hvor kommer det altsammen fra?

— Fra Kammerraaden, sagde Willy: Og nu er det tredie Generation.

Fru Bella lo pludselig:

— Og Du, Willy, er dens Gentleman.

Willy gyngede lidt i Kroppen:

— Hvorfor, sagde han: kan Du aldrig, Bella, falde paa at forelske Dig lidt i mig?

— Nej, Willy, svarede Fru Bella, der lo: Det er virkelig aldrig faldet mig ind.

— Desuden, blev hun ved: vilde det vist slet ikke være nogen Behagelighed. Du, Willy, tænker altid paa den, Du endnu ikke har haft, og alle dem, Du har magasineret, skænker Du ikke en Tanke.

— Det er vel Tiden, svarede Willy, hvis Øjne pludselig var blevet sørgmodige.

— Det er en Begærlighed, sagde Fru Bella.

Tjeneren meldte, at Frøknerne Hauchs Vogn var der.

— Nej, allerede, sagde Frøken Ottilia og de to Søstre begyndte at tage Afsked med alle under mange smaa Forbøjninger.

Fru von Hahn stod mellem Assistenten og Hr. Meyer:

— Naa, sagde hun: saa kom vi da heller ikke videre i Dag. Men paa Dig, Fætter Sejer, kan dog heller Ingen stole.

Assistenten svarede, medens han betragtede sine Negle:

— En Mand i min Stilling, Therese, gaar aldrig over Grænsen.

Fru von Hahn lo:

— Men, De, Meyer, kan vist sé længe efter Bo. For nu kan jeg jo gerne sige det, hun ligefrem sælger af det, der har Værdi.

Hr. Overretssagfører Meyer aabnede sin Mund:

— Hvad er det, De siger? sagde han.

— Jeg siger, svarede Fru von Hahn: at hun sælger Rub og Stub. Saá De da ikke, at vi spiste paa Fajance?

— Nu, da De siger det, Naadige, sagde Hr. Meyer, der saá ud, som en Mand, i hvis Hjerne Tankerne pludselig valsede:

— Men hvorfor . . . hvorfor? sagde han og virrede med Hovedet; hvorfor skulde hun gøre det?

— For at tømme Boet, Meyer, svarede Fru von Hahn, i hvis Haarpynt de to Strudsfjer vajede som to Faner.

— Det er besynderligt — — for Fru Madderson har sagt mig det samme. Ja, ja, blev Overretssagføreren ved, mens et pludseligt Beundringens Glimt gled hen over hans forvirrede Ansigt: det er Kvindernes Instinkt som jeg siger, Kvindernes Instinkt ...

— Men paa den anden Side, man maa betragte Forholdene, sagde han i en anden Tone: Hvordan skulde hun faa det gjort? Hun kan dog ikke selv ...

— Det er naturligvis ham, den Lyse, der altid render her, brød Frøken Emilie ind, som besørger det.

— Hvem? spurgte Faderen.

— Hva' for En? det var Fru von Hahn.

— Jeg kender ham ikke. Men sét har jeg ham da mange Gange og med Pakker — her paa Trapperne.

— Men hvordan, Emilie?

— Jeg, svarede Frøken Emilie, gaar vir-

kelig en Gang imellem ind og knapper en Støvle her i Porten.

Hr. Meyer kastede et Blik paa sin Datter:

— Ja, men naar Etatsraaden ikke vil, sagde han.

— Der er da andre, sagde Fru von Hahn: Specialisterne har dog heldigvis dybere Kundskab — selv om de ogsaa er dyrere.

Assistenten sagde, mens han stadig saá paa Neglene:

— Naturligvis har Therese Ret — paa Bunden.

Hr. Meyer der endnu bestandig saá ud, som havde han Myg i Hovedet, sagde:

— Ja, saa er der jo ikke andet end en Anstalt. Man maa vel skride ind, hvor beklageligt det saa er for os alle.

Og da Overretssagfører Schou slentrede forbi, vendte han sig rask og sagde hjærteligt:

— Vi to Kolleger har faaet talt saa lidt med hinanden iaften.

Og han slog Kollegaen paa Skuldren med sin krogede Haand.

— Hvordan saá han ud? halvhviskede Frøken Augusta Hahn til Frøken Emilie.

— Hvem?

— Ham, du har set her paa Trapperne, den Blonde.

Frøken Emilie beskrev ham.

— Saa kender jeg ham, sagde Frøken von Hahn: fra Gaden; tror jeg.

— Gør du? — og Frøken Emilie lo kort —: Det tvivler jeg saamænd ikke om. Du har altid Øjnene med dig — ad den Kant.

Frøknerne Hauch var færdige med at tage Afsked og omfavnede Frøken Sejer:

— Aa, Viktoria, nej, nu var jeg lige ved at glemme det. Det blomstrede Sengetæppe, Du véd, vilde Ottilie og jeg saa gerne laane til Mønster. De gamle Mønstre, Du, er jo nu igen ved at blive nye.

— Fik jeg det sidste igen? sagde Frøken Sejer: naa, lad Holm ta'et.

Frøknerne Hauch var ude.

— Hm, sagde Frøken Sejer, da Døren var lukket efter dem: det er saa rørende, Minna bliver aldrig træt af at pynte Ottilias Jomfrubur.

— August, lagde hun højere til: har du sét Hauch'ernes nye Karl til at gaa tilhaande? Han er rigtig brav af Krop. De har taget ham fra Husarerne.

Hr. Schou, der stadig stod og talte med Hr. Meyer, der nu var naaet til „Værgemaalet“, sagde:

— Mig er det s'gu lige fedt. Det er ikke af mine Forretninger.

— Ja, sagde Hr. Meyer: Og Værger kan jo beskikkes af Øvrigheden.

Fru von Hahn havde pludseligt slaaet sig ned hos Frøken Sejer og spurgte om, hvor hun købte sit Vildt, for intetsteds fik man dog saadan en Hare.

— Man faar ogsaa dejlig Sauce hos Dig, Therese, sagde Frøken Sejer.

— Gud, Vikteria, at Du kan ligne dem med Dine.

Inde i den anden Stue studerede Fru Lund og Frøknerne Meyer Deviserne om igen, under megen og lidt nervøs Latter.

William Ask og Willy sad ovre i en Sofa:

— Aa, sagde Willy: At man gider gaa herhen og sé de Spurve hakke i deres Tvebak. Og saa har man ikke en Gang saa meget for det som to Tiere, saa man kan spise standsmæssigt til Aften.

Forfatteren smilede træt:

— Dem kan De da faa hos mig, sagde han, og tog to Sedler op af sin Vestelomme.

— Det er s'gu egentlig en Skam, sagde Willy, der tog dem med sin ringbesatte Haand og skød dem ned i sin Kjolelomme: Men hjemme kan man heller ikke være.

— Men hvorfor?

— Jo, sagde Willy: for saa kunde det

undertiden hænde, at man lægger sig hen og brøler.

Og, da William løftede Hovedet og saá paa ham, lagde Willy til — og hans Ansigt var pludseligt fuldt af alle de Rynker, hvormed de næste tredive Aar vilde præge det —:

— Ja, for hvad er der, Mand?

Etatsraaden, der havde tilbragt den sidste Time i en Gyngestol, hvor han gennemstuderede „Berlingske“, gik dem forbi:

— Hvorfor vil De egentlig ingen Ting, unge Menneske? sagde han til Willy.

— Hva' skal man ville? spurgte Willy.

— Være et Led, svarede Etatsraaden: Men unge Ven, det er netop dér, Ungdommen vægrer sig.

Etatsraaden gik videre, ind for at tage Afsked med Frøken Sejer, der stadig sad ved Siden af Fru von Hahn.

— Den kære Etatsraad sér lidt træt ud af Øjnene, sagde Fruen.

— Maaske nok, svarede Etatsraaden:

Naa, Frue, man kan dog endnu baade se og høre.

— Farvel, Frøken Sejer — og Etatsraaden bukkede —: Det er nu alligevel mig, der holder Haanden over Dem.

Fru von Hahn blev et Øjeblik meget bleg, men hun sagde inderligt:

— Som over saa mange andre.

— Hm, svarede Etatsraaden, under hvis Blik Fru von Hahns gulblege Ansigt pludselig skiftede til et Rødt: En Huslæge betyder ikke saa meget nutildags. Han kan lige akkurat . . . holde det Værste fra Dørene.

— Ja, sagde Frøken Sejer: De er rar — og pludselig smilte hun — hvis man trængte til Dem.

Fru von Hahn havde brat drejet Hovedet og sét paa Kusinen. Men Frøken Sejer rejste sig kun:

— Farvel, lille Raad, Farvel. Og Tak, at De kom.

Og hun fulgte ham til Døren.

Fru von Hahn var lynsnart staaet op

og var gaaet over til Hr. Overretssagfører Meyer, der havde endt sin Samtale med Kollegaen Schou.

— Naa, sagde hun og lo med en ligesom udtørret Latter:

— Fik De saa Værgemaalet?

Uden at vente paa Svar gik hun tilbage til Frøken Sejer og sagde:

— Hvor det maa være dejligt at have Raad til at holde saadan en Huslæge. Huslægen giver dog altid Huset et Præg.

— Ja, svarede Frøken Sejer: Etatsraaden, lille Therese, er saadan betryggende.

Tjeneren meldte Hr. Overretssagfører Schous Vogn og Fru Emma Lund sagde til Fru Bella:

— Kære Bella, kunde jeg ikke køre med Jer . . . Det var dog altid et Stykke.

— Kære Emma, saa inderligt gærne, svarede Fru Bella, der vilde sige Farvel til William Ask og Hr. Willy.

— Vi slaar Følge, sagde Willy: Nu tror

jeg endelig, Fuglene putter Hovedet under Vingen.

Schous, Willy og Ask gik ud i Entréen, hvor Schous pelsklædte Tjener lagde den matsorte Aftenkaabe om Fruen.

Ogsaa Fru Lund kom ud og fik Stumpjaketten paa sig, mens Hr. Schou vendte sig og sagde:

— Er *Madame* færdig?

Hele Selskabet gik ned ad Trapperne, Fru Bella og William forrest.

Da de var kommen en Afsats længere ned end de andre, sagde Fru Bella:

— Min Ven, det værste er alligevel den evige Fortsættelse.

— Hvordan mener De? spurgte Ask.

Fru Bella tøvede lidt, før hun sagde:

— I Morgen er det os, der skal have Middagsselskab. Min Mands Forretningsvenner.

— Ja, sagde William, der spises jo en Del til Forretninger nutildags.

— I det mindste i nogle Forretninger, sagde Fru Bella.

De kom ned i Porten allesammen, og Fru Lund steg først ind i den ventende Vogn:

— Jeg troer, jeg slaar et Slag med Ask, sagde Hr. Schou, da ogsaa hans Frue var staaet ind i Vognen. Og, vendt til Tjeneren, tilføjede han:

— Hans behøver ikke at vente paa mig.

Fru Bella havde, uden at tale, indsvøbt sig i sin matsorte Kaabe, som i et Lin:

— Godnat, sagde hun og bøjede sit Hoved.

Vognen kørte bort.

Willy var gaaet ud af Porten og sprang netop op paa en elektrisk Sporvogn, da Hr. Schou og Ask kom frem paa Fortouget.

Willy stod deroppe i Vognens gule Lys.

— Flot er han, sagde Hr. Schou.

— Ja, den Belysning klæ'er ham, sagde William, der fulgte ham med Øjnene.

Inde i Sporvognen vendte Willy sig og

saá pludselig Hr. Lauritsen, der bar en Flipbeskytter af sort Moirée antique:

— Sidder De der, Lauritzen? sagde Willy: Saa vi skal med samme Vogn.

— Det sér saadan ud, Hr. Hauch, svarede Lauritzen og hilste.

Overretssagfører Schou og William Ask var gaaet et Stykke henad Gaden i Taushed.

Saa sagde Schou og pustede let:

— Det gjorde godt at komme ud i Luften. De kan tro, gode Ven, det svimler undertiden en Smule i en Hjerne i disse Tider.

— Det vil jeg tro, sagde Ask: Det er jo heller ikke saadan at faa ombygget en hel By . . . paa Spekulation.

— Omkalfatret, mener De, sagde Schou.

Han gik lidt, tavs, igen:

— Véd De forresten, sagde han saa, at jeg ogsaa har været Digter? Jeg udgav s'gu en Novellesamling, da jeg var treogtyve Aar, pseudonymt. Nu digter jeg Prospekter.

— Naa, tilføjede han lidt efter: Vi har

maaske i det Hele lidt for mange Digtere — ogsaa i Forretningerne.

— Vi slaar for store Brød op i for smaa Ovne. Der er for mange, der hakker i den samme Kapital — og hugger ned over den samme By.

Overretssagføreren lo ud i Luften:

— Mærkede De ikke, hvor trangt vi sad oppe hos Tanten Viktoria?

— Jo, lidt trangt. Men, sagde Ask: naar De blot slaaer kraftigt ned over „de smaa Penge".

— De er for smaa, svarede Schou: Og jeg troer s'gu desuden, at alle Sprogets Ord allerede er misbrugte i Prospekterne.

Han gik lidt, før han drejede Ansigtet mod William:

— Hør, det var en Idé, kunde De ikke digte et Prospekt over noget ude langs Strandvejen?

Ask svarede ikke.

— Vi betaler godt, sagde Hr. Schou: og der er vel Dage, hvor ogsaa De er i en Forlegenhed?

— Ja, sukkede Hr. Ask som ud af sit fulde Hjerte.

— Han siger ikke Nej — ved en Lejlighed, tænkte Hr. Overretssagfører Schou.

Og de gik videre.

. . . . Hos Frøken Sejer var kun den nærmeste Familie tilbage, og Fru von Hahn med Datter rejste sig til Farvel.

Da de to Damer var kommen ned paa Gaden, sagde Fruen:

— Og saa Haucherne, der render med et Sengetæppe, og Emma, der tager Gevinsten med sig.

Frøken von Hahn gik lidt, før hun sagde, meget tørt:

— Jeg véd ikke, Mama, om de ikke er de klogeste.

Oppe i Dagligstuen sad Familien Meyer endnu.

Frøken Sejer holdt sig vaagen ved at lade sine Fødder danse under Bordet, medens Hænderne sprang over Bordtæppet.

Overretssagføreren, der i den sidste Ti-

mestid havde faaet et underligt ligesom Røgvejrende Udtryk i sit Ansigt, og som paa Næsen havde et Par Guldlorgnetter, han ellers kun bar under meget fortrolige Skiftekonferencer — sad og saá paa Frøkenens urolige Hænder:

— Du er nervøs i Aften, sagde han.

— Jeg, Meyer, Ven, ikke det mindste.

— Jo, sagde Overretssagføreren: Man sér det paa Dine Hænder.

— Lille Du, det har jeg fra Kammerraaden, svarede Frøken Sejer, der brat havde slaaet Øjnene op imod ham: den Kære sad altid med Fingrene over en Dug, som skrev han i en Hovedbog.

— Du, Fader, sidder da ogsaa altid og regner paa Bordtæpperne, sagde Frøken Lucie, der ikke kendte noget til Sammenhænget mellem „urolige Hænder“ og „Anstalten“.

Fru Madderson sad i en Lænestol og sov, til endelig alle brød op og Frøken Sejer var alene.

Hun aabnede alle Lejlighedens Døre og løb, hastigt og sprællemandsagtigt, ud og ind, gennem det hele Hus.

Hænderne holdt hun knyttede.

— Saa gaar jeg i Seng, raabte hun ned gennem Huset.

Og hun gik ind i Sovekammeret og laasede sin Dør.

Siddende paa en Stol, tog hun Parykken af og Tænderne ud (hun sov ikke med Tænder af Frygt for at de skulde kvæle hende) og indpakkede sig i tyve Sjaler og Tørklæder og Lommetørklæder — som en broget og kantet Byldt, paa hvilken der, løst, var fæstet et Hoved.

Hun krøb i Seng og ringede paa Knappen ved sit Hovedgærde.

Frøken Holm kom ind med et Glas, fyldt af en dampende Vædske:

— Det gør godt, sagde Frøken Sejer, der drak:

— Og det véd man da, er ikke Gift.

Hun blev ved at drikke, mens Frøken Holm, ubevægelig, ventede ved hendes Seng:

— Naa, lille De, sagde Frøken Sejer: Det var da en yndig Dag . . . rigtig fornøjelig.

Pludselig lo hun, højt og skingert:

— Ja, det er rart med de Livrenter, sagde hun: det er en Opfindelse. Saa kan man da glæde dem, saa længe man lever.

Frøken Holm svarede ikke.

Men som i et pludseligt Raseri, løftede Frøken Sejer, ved Hjælp af Sengebaandet, paa en Gang sit vanføre Legeme:

— Ja, sagde hun saa højt, at Stemmen brast og blev hæs:

— Hvad har Livet givet mig? Nu vil jeg sé dem danse, til de græder ved min Grav.

— De kan gaa, sagde hun og faldt tilbage i sine Puder.

Frøken Holm slukkede Husets Lamper, én efter én.

Saa gik hun ind til sig selv.

Staaende foran sit Bord, tog hun de brændte Mandler frem — de stjaalne Mandler til sin Søn.

JULEGAVER

Til

Alexandra Thaulow

I.

Sigvald Hansen var ved at lukke.

Han satte langsomt Skodderne for de to Butiksvinduer, og da det var gjort, blev han et Øjeblik staaende i sin Dør: der kunde dog muligen komme en forsinket Kunde. Men der viste sig ingen. En fin Regn blev ved at falde over den øde Vej, hvor de to Olielygter brændte tvært og Træerne voksede frem som store og træge Skygger.

Saa gik han ind.

Han slukkede i Butikken varsomt den ene af de to Lamper, og han satte sig bag Disken foran sin Pengeskuffe. Eftertænksomt, med de Døves underligt halvt anspændte, halvt bedrøvede Øjne, talte han Skuffens Indhold

og lagde dens Skillinger foran sig i Stabel ved Stabel.

Døren blev revet op, mens Sigvald Hansen langsomt blev ved at tælle. Det var den unge Maler, der arriverede.

— Godaften, raabte han.

— Er det Dem? sagde Sigvald Hansen kun og blev ved at tælle.

Og de to sad tavse, hver paa sin Side af Disken, under den søvnige Lampe, mens ogsaa Maleren sløvt saá efter de voksende Stabler. Da Sigvald Hansen var færdig, lagde han Pengene i et lille, rødt Skrin og lukkede det. Maleren blev ved at se paa ham: Sigvald Hansen tog om Nøgle og Skrin — som paa de fleste af denne Verdens Ting — med en sær Forsigtighed.

Sigvald stod op med Pengeskrinet i Haanden:

— Ja, saa læser vi, sagde han.

— Det gør De vel, svarede Maleren.

Sigvald blev staaende: Jeg synes nu, sagde han — hans Ord kom altid saadan

lidt slæbende, og ligesom han søgte Bekræftelse hos den, han talte med — at det er en køn Gave . . . naar man kender Forholdene . . .

Maleren kun nikkede, som han gjorde til omtrent de samme Ord omtrent hver Aften.

— Og i Januar, blev Sigvald ved, er hun jo saavidt henne . . . og hvem véd, om hun kommer over det — det véd jo ingen . . . Og saa har hun da altid haft den Fornøjelse . . .

Sigvald Hansen blev staaende et Øjeblik og saá ud i Luften:

— Og Aladdin — Eftertrykket lagde Sigvald Hansen paa sidste Stavelse — er et dejligt Stykke.

— Det er'et, sagde Maleren.

— En dejlig Komedie . . .

— Naa — og Maleren rejste sig op — og jeg gaar til Kros.

— Igen? sagde Sigvald.

— Ja, man ska' s'gu leve Livet, sagde han. Godnat saa.

Han levede Livet, alt mens han malede nordsjællandsk Regn, med en buttet Københavner Jomfru med Gaasekød paa Armene og uden Smalben, hvis Hjemsted var Utterslev, Landdistriktet.

Sigvald gik over Gangen ind i Stuen, hvor hans Kone sad i Hvilestolen ved Kakkelovnen.

— Hvordan var'et? sagde hun med den lidt søvnige Stemme, som frugtsommelige Kvinder har.

— Der er smaa Penge mellem Folk, sagde Sigvald, bøjet over hende, saa højt, som var det hende, der var døv.

— Ja, der er, sagde Konen og blev siddende med de sløve Arme i sit Skød.

— Ska' der læses? spurgte Svigermoderen, der rejste sig — knoglet, med Huen bundet stramt — fra sin Plads i Sofaen, mens hun saa paa Svigersønnen. Hun havde deres Blik, der er vant til at staa for en Bedrift.

— Hvis Ellen vil, sagde Sigvald, der

stillede Skrinet med Mønten ned i Skuffen af et gammelt Skrivebord.

— Jeg vil, som Du vil, Sigvald, lød det fra Stolen.

Og Svigermoderen begyndte at ordne til Oplæsningen — langsomt og med et Ansigt, som satte hun istand til en Andagt, mens Sigvald tog „Aladdin“ ned fra Hylden over Skrivebordet, hvor den stod i Række med Bibelen, en kortfattet Handelslære og to Psalmebøger.

Ellen kom op af Hvilestolen, der blev flyttet hen til Bordet, medens Svigermoderen tog Guld- og Sølvpapiret frem, som Ellen flettede til Kurve til Julesalget i Butikken.

— Nu maa Julehandelen da snart begynde, Sigvald, hva'? sagde Ellen, hvis Øjne altid var underlig opspilede, ligesom to for store Glaskugler, under Laagene.

— Hvis der kommer no'en, sagde Sigvald.

— Ja, det er det, sagde Ellen langmodigt.

— Ska' Mortensen hentes? spurgte Svigermoderen. I Spørgsmaalet om Julehandelen

blandede hun sig ikke. Hun troede ikke paa Julehandel eller i det Hele ikke paa Handel der i Sognet fra den Dag, „da de la'e os Banen“.

— Ja, det er vel bedst.

— Laver Du hans Toddy? sagde Ellen, og Svigermoderen gik for at hente Gendarmsergent Hr. Mortensen, mens de to Ægtefolk blev siddende, tavse, hver paa sin Side af Lampen.

— Det er saa kønt, sagde Sigvald kun, mens han førte sin Haand ned over Guldsnittet paa Aladdin.

— Ja, det er kønt, sagde Konen.

Mortensen slentrede ind med Sabelen langs sine Rytterben.

— God Aften, sagde han — Mortensen talte altid, ligesom han slog Hælene mod hinanden med det samme — og han satte sig i Krogen ved Kakkelovnen, hvor Svigermoderen havde stillet hans Toddy.

— God Aften.

Hr. Mortensen, der samvittighedsfuldt op-

retholdt den offentlige Orden og samtidig bar sin Del af Arbejdet for Kommunens fortsatte Trivsel, betragtede nærmest „Aladdin“ som en Hviletid.

— Det er dog li'esom man sitter og samler Kræfter, sagde han til Præstens Avlskarl: Og saa ka' det jo osse være meget nydeligt, saadan hvad Pigen siger.

Med „Pigen“ mente Sergent Mortensen Gulnare.

Svigermoderen var ogsaa kommen til Sæde. Hun sad paa en haard Stol, for ikke at blunde hen, og strikkede lyserøde Smaastrømper.

— Vi var jo der, hvor de havde bygget Slottet, sagde Sigvald, der havde slaaet Bogen op.

— Ja, Sigvald.

Han begyndte at læse, ganske pludseligt, ligesom i et Sæt:

„Sultanens Harem. Gulnare alene paa sit Kammer.
Den nærmer sig den gyselige Stund,
O, Himmel, hav Medlidenhed, og se . . .“

Han blev ved at læse, ustandseligt, med en helt fremmed Stemme, dybt, og stadig paa en Tone, som stødte han alle Ordene ud gennem et brukket Horn:

„Veldædig til den unge Hind, der staar
Bag Busken sitrende, snart Tigrens Rov.“

Han foer fort, bestandig paa en Tone, med Blodet til Hovedet og Pandeaarene spændte af Stemmeforbrug og Anstrængelse; paa Hænderne svedte han, alt mens han vendte Bladene i Bogen, der var laant hos Præsten.

„O, du, som kaldte dig min Elsker, Engel,
Var ej det hele Syn en Feberdrøm,
Da trin herind, trin kraftig paa din Fod,
Som Elefanten stærk, som Tigren smidig.
Som Løven stolt, som Hyacinthen mild,
Som Solen varm, som Maanen elskovsfuld.“

Mortensen, der holdt af at indtage bekvemme Stillinger, strakte under det meget Østerland sine blaa Ben saa langt fra sig, som hans Hæle kunde naa, og den lille Kone

sad med Fingrene ubevægelig udspilede over sit Skød, med sine Glaskugleøjne uafbrudt fæstede paa Manden, mens hun ganske sagte rokkede med sit Hoved.

Svigermoderen sad paa sin Stol saa rank som en Vaagekone før Midnat. Høre noget gjorde hun ikke, hendes Tanker var, naar hun naaede de lyserøde, altid kun ved et og det Samme: „Dreng eller Pige“.

Sigvald læste. Han læste en Time, lige til Aladdin skulde paa Skafottet. Den lille Kones Øjenlaag begyndte at blive tunge. De glippede op og ned, mens Bøddelen talte til sin Dreng.

— Det er saa storartet, sagde Sigvald pludselig med sin egen Stemme.

— Men fælt, sagde den lille Kone.

Og Mortensen, der var blundet lidt hen, men vaagnede ved Lyden af Hansens vante Røst, sagde:

— Det er s'gu nydeligen . . . i det Hele taget.

Sigvald vilde læse videre, men Ellen sagde:

— Ka' Du taale det, Sigvald? Du er helt svedt.

Og Sigvald sagde:

— Ja, saa ka' vi vente, og han lukkede Bogen.

— Saa bringer Mo'r Kaffen, sagde Ellen.

— Og Tvebakker, sagde Sigvald, der levede i en ustandset Frygt for, at Konen ikke skulde faa nok at spise.

Da Moderen var ude, sagde Ellen med en lidt anden Stemme og sagtere — hun var ved Gulnare og Aladdin endnu, det var altid, ligesom sad hun som i en Sky af alle de fremmede Ord, hun kun halvt forstod, naar Sigvald læste.

— Saa de Digtere kan faa det ud, sagde hun.

— Ja, de ka' si'e det, sagde Sigvald, der saá ind i Lampen.

Ellen rev sig løs og spurgte Mortensen,

om der var noget Nyt. Men der var ikke noget.

— Her sker jo ikke meget, sagde Mortensen.

Og Sigvald, der stadig saá ind i Lampen, sagde i samme Tone som før:

— Nej, her er der mest stille.

— Ja, det er her, sagde Ellen.

Og de sad alle tre tause, til Kaffen kom, og Ellen lagde Sølv- og Guldpapiret hen, paa hvilket hun intet havde faaet arbejdet.

De blev alle meget livlige og helt aarvaagne, da den dampende Kaffe kom, og de talte igen om, naar de skulde derind, om Rejsen, om hvordan det alt skulde være, i hver sin mindste Del, den Dag, vi skal derind . . .

— Jeg bliver nu ved, sagde Sigvald, at vi holder os til Lauritsen. Der er rart hos Lauritsen.

— Jo, erklærede Mortensen, der var flyttet hen til Kaffen og Bordet: der er s'gu behageligt.

— Og der er stille om Natten, sagde Sigvald; under de Forholde . . .

— Nej, sagde Mortensen, der er ingen Rageri. Lauritsen er reel.

— Det er han, sagde Sigvald. Og saa, lagde han til: skal man støtte hinanden.

Gæstgiver Lauritsen paa Vestergade, hos hvem de vilde tage ind, havde købt baade Smør og alt sit Sul hos Svigerfaderen alle de Aar, han havde Gaarden.

— Det er sandt, sagde Ellen og nikkede. Hun blev ganske rørt, for Sigvald var altid saa „retfærdig.“

De blev ved at tale om Sigvald, han skulde tage derind om Morgenen, og han skulde købe Billetter . . .

— Vi maa jo ha'e dem nær, sagde Sigvald. De skulde sidde i Parterret.

— Og midt for, lagde han til: under de Forholde.

Men han skulde ogsaa sørge for Værelserne, og han skulde have lagt i Kakkelovnene.

— Der er rigtig go'e Kakkelovne hos

Lauritsen, der skal nok blive varmt, sagde Sigvald og nikkede over til Konen.

— Du er saa god, Sigvald, sagde Ellen, og hendes Øjne blev helt straalende.

— Men Dunke har han ikke, fortsatte Sigvald sin Tankegang. Han tænkte paa Varmedunke og Natten.

Svigermoderen talte ikke, men førte kun i Taushed Kaffekoppen op og ned, til og fra sin stramme Mund. Hun tænkte hver Aften, naar der blev talt om Rejsen, kun paa Sengene og al den Slags Sygdom, og hvad det saa var, som En kunde hente sig i alt det fremmede Sengetøj. Men Lagnerne tog hun nu med sig, for hun laa ikke paa Lauritsens.

— Men det kan Du jo, Mo'r, sagde Ellen, naar de talte om den Ting.

Og Mortensen gav Svigermoderen Medhold.

— Skønt der er propert hos Lauritsen, sagde Mortensen.

De talte bestandig:

— Men i Teatret maatte de komme tid-

lig, osse for din Skyld, sagde Sigvald: under de Forholde . . . og de maatte se det Hele og faa saadan Rede paa Alting.

— Der er saa storartet, sagde Sigvald: „osse udenom.“

Og han fortalte om Teatret, hvor han havde været fem Gange i det halve Aar, hvor han laa og lærte Bogholderi, som Faderen vilde.

— Ja, fem Gange havde han været der.

Han talte om Loftet og Fortæppet og Stykkerne, han havde set, og Skuespillerne, hvad de gav for Roller.

— Men saa dybt der er, sagde han og nikkede ind i Lampen.

Saadan sluttede han altid, naar han talte om det kongelige Teater: han havde jo bestandig siddet paa Galleriet.

Ellen spurgte mer, mens hun tog en ny Tvebak:

— Ja, Vinen tog de med — det var mer end det halve snart . . .

— Det gi'er jeg Ret i, sagde Mortensen.

— Vi ta'er to Flasker, sagde Sigvald, vi skal drikke, naar vi har været der.

— Jeg bliver fuld, sagde Ellen, og smilede.

— Naa, for en Gangs Skyld, sagde Mortensen og slog Rytterbenene sammen.

Svigermoderen rejste sig og stillede Kopperne paa Bakken. Hun syntes nok, at nu kunde det være Sengetid. Ogsaa Ellen stod op. Hun blev staaende ved Siden af sin Mand og stirrede ind i Lampen, mens hun smilede:

— Ja, sagde hun langsomt: det er en dejlig Julegave, Sigvald.

— Og nu vi kender Aladdin, sagde han langsomt ligesom hun.

De stod et Øjeblik tavse:

— Og jeg læser den jo to Gange, sagde han og nikkede.

De begyndte at bryde op. Ellen gik ind i Sovekamret, og Sigvald tog Lygten for at

lukke Mortensen ud og prøve alle Døre, om der ogsaa var lukket.

— Godnat, sagde Ellen, da han kom ind i Soveværelset; og hun var falden i Søvn, før han havde faaet sig klædt af.

Sigvald laa længe vaagen. Han laa og tænkte paa, hvordan han vilde hænge „Rejsen" paa Træet. Det var saa morsomt. Han vilde skrive paa en Anvisning af dem, han havde, de rigtige trykte:

— Sigvald E. Hansen betaler paa Anfordring til Fru Ellen Hansen Kr. 40.

Nu var han ved at falde i Søvn, men først rejste han sig op i Sengen og saá, om Ellen var dækket rigtig til.

. . . Klokken mellem tre og fire lød der et Drøn gennem Huset. Det var Maleren, der for den Gang havde levet Livet og haardt satte Støvlerne udenfor sin Dør.

Saa sov de alle, til Sigvald Klokken seks stod op og lagde i Sovekammerets Kakkelovn. Det havde han altid gjort de tre Aar, de havde været gift.

Dagene gik, Dag efter Dag, og Aftnerne gik, til de var færdige med Aladdin.

Den sidste Aften, de læste, græd den lille Kone. Det gjorde hun altid, naar noget endte saa glædeligt.

Sigvald lukkede Bogen og saá længe ind i den lave Lampe.

— Ja, nu er det forbi, sagde han.

— Nej, Sigvald, sagde Ellen, naar de nu spiller det.

Sigvald svarede ikke, men han nikkede pludselig to Gange.

— Henter Du saa Kaffen, Mo'r, sagde Ellen.

Da Svigermoderen var gaaet ud, rejste Ellen sig, og mens hun stod ved Sigvalds Skulder, lukkede hun Bogen op igen og læste paa det sidste Blad:

„Og lad os saa, mens Folket tilbereder
Her til vor Kroning rundtom festlig Lyst,
Henvandre uden Porten hist og sætte
Os eftertænksomt ned et Øjeblik
Paa Morgianes Grav ved Hyldetræet.“

Der kom igen lidt Fugtighed frem i hendes Øjne, mens Ellen langsomt lukkede Bogen.

— Ja, kønt er det, sagde Mortensen. Der var noget i Tonen, der ligesom satte et endeligt Punktum.

II.

Det var Juleaftens Dag, og hele Huset stod i en Os af bagte Æbleskiver. Svigermoderen bagte hvert Aar saa mange, som havde hun Gaarden endnu. Opbevarede blev de i Dejgtruget.

Det begyndte allerede at mørkne, og Ellen sad ved Kakkelovnen i Hvilestolen. Der var saa lunt, og hun sad og tænkte paa saa mange Ting, mens Tørveilden lyste.

— Nu blev det Jul, og saa var det „Aladdin", og saa til næste Jul — —

Ellen blev ved at smile.

Døren gik. Det var Sigvald.

— Er Du der? sagde han i Mørket.

— Her sidder jeg.

Han gik hen til hende og fandt hendes Haand, som han klappede — Sigvald var saa ubehjælpsom til Kærtegn —:

— Hvordan har Du'et? sagde han.

— Jeg er saa glad, hviskede hun:

— For alting.

— Jeg ogsaa, hviskede han og knugede pludselig hendes Haand.

Saa gik han stille tilbage til sin Butik.

Ellen blev ved at sidde stille i sin Stol, mens Folk i Butikken, de kom og de gik:

— Sigvald, han havde nu godt af de Filtsko, han, som altid gik her paa de kolde Gulve om Morgenen.

Døren til Køkkenet gik op. Det var Moderen:

— Saa gaar jeg op, sagde hun.

— Er Du færdig, spurgte Ellen.

— Ja. Det kom meget kort, og Døren lukkedes.

Svigermoder gik gennem Køkkenet og den lille Køkkengang ud i Gaarden.

— Er I der? halvhviskede hun gennem Mørket.

— Her er jeg, svarede en Fruentimmer-Figur, der holdt sig op ad Husvæggen.

— Kom saa, sagde Svigermoderen og stødte Konen ind ad Døren og op ad Trappen:

— Gaa varligt . . .

— Ja, hviskede Konen, der gik som en Kat paa sine Ben.

Svigermoderen listede Døren til sin Stue op.

— Kom ind, hviskede hun, og hun laasede Døren bag Konen.

Hun tændte et Lys, og med sin vante, stramme Stemme — nu var hun jo i Ly — sagde hun:

— Læg saa Stjernen.

— Jo, sagde Konen og aftog sit Sjal, under hvilket der var endnu et Sjal.

Den Sorte gjorde i det Hele et Indtryk, som var hendes Overdel gjort af Sjaler, skrævende bunden paa Kryds og paa Tvers, det ene over det andet. Nederdelen var et Skørt, der en Gang havde haft en Kulør.

Hun tog Kortene op af en Lomme, hvor hun rodede mellem et Par Dusin Søm, en Hestesko og mange Klude — den Sorte lod aldrig noget ligge paa sin Vej, men bukkede sig og tog det i Forvaring — og hun begyndte at lægge dem op paa Bordet foran Messingstagen, mens Svigermoderen sad i Hestehaarssofaen, ubevægelig, uden at en Nerve rørte sig i hendes Ansigt.

Den Sorte begyndte at tale, jappende i et andet Tonefald, end hun plejede, ustandseligt, som læste hun op af en Katekismus:

— Det saá ud, som laa der en Lykke til Huset — en stor Lykke til Huset.

— Det saá ud, som der laa rigtig en Velsignelse til Huset — der laa en Glæde — en meget stor Glæde . . . snart . . .

Den Sorte blev ved at tale, bøjet over Kortene — naar hun løftede Øjnene, kunde hun lige se Ansigtet paa Madammen — mens hun blev ved med Glæden og Velsignelsen:

— Det bli'er en Dreng, tænkte Svigermoderen.

Den Sorte blev ved, saa hurtigt, som var hun bange for, det ene Ord skulde faa Tag i det andet:

— Det saá ud, som der laa to Herrer til Huset — to lyse Herrer — den ene lysere end den anden — men det saá ud, som den ene skulde rejse . . . det saá ud, som han skulde rejse over et Vand — —

— Saa rejser Malerlapsen, tænkte Svigermoderen.

Den Sorte skiftede Kortene, men Ordstrømmen blev den samme:

— Der saá det ud, som der laa en Rejse til — der laa Rejse til Huset — med mange Pakker — det blev Snevejr.

— Det er Aladdin, tænkte Svigermoderen.

— Det saá ud, som der var fire, der skulde rejse.

Det gav et lille Ryk i Svigermoderen, hvis Hjerne arbejdede rent vildt, mens hendes Øjne blev stive . . .

Pludselig tænkte hun:

— Aa, det er Mortensen — det er Mortensen, som de narrer til'et ...

Og uden at vide det, nikkede hun paa en Gang ad sin egen Tanke:

— Jo, det var Mortensen.

— Jo, den Sorte var sikker, der laa en Rejse ... men det saá ud, som laa der Besværligheder — der laa mange Besværligheder ... og der laa en Skuffelse ... den Sorte blev ved med Besværligheder, mens Svigermoderen havde lagt Armene op paa Bordet:

— Det saá ud, som det skulde være med Jernbanen ...

Den Sorte løb ganske løbsk, hun ligefrem ophobede Besværligheder. Svigermoderen rokkede let paa sin Plads:

— Ja, det var Aladdin — saa var'et Aladdin ...

Men det var jo, som hun havde tænkt: det var heller ingen Art, det var ingen Handlemaade at rejse med en Kone — til det Staahej under de Forholde ... Svigermoderen rokkede:

— Og tilmed med den første — — efter tre Aar.

— Ja, det laa til Skuffelse, blev Kællingen ved; mens hun skiftede Kortene, blev hun ved Skuffelsen.

— Saa bli'er det en Pige, tænkte Svigermoderen, og paa en Gang glemte hun ganske Aladdin.

Men den Sorte saá en Bedrift i Kortene og talte endnu en Stund. Svigermoderen, der stadig tænkte paa „Pigen", hørte kun halvt . . .

— Det laa til en ny Bedrift.

— Ja, det var Lodden (og stadig tænkte Svigermoderen paa Pigen), som Sigvald vilde ha' og drive med Hvidkaal . . . Lars Hansens havde i Fjor haft trehundrede Kroner for Hvidkaal.

— Det bli'er en Pige, tænkte hun igen.

Men hun skulde heller ikke have taget Stjernen paa en hellig Aften, skønt de sagde, det var sandfærdigst. Nej, hun skulde ikke

ha'e taget den en højhellig Aften, skønt Klokkerne havde dog endnu ikke ringet:

— Det bli'er en Pige.

Den Sorte, der havde sluttet og faaet Sjalet paa, sagde:

— Nu gaar Julen ind.

— Ja, sagde Svigermoderen og blev pludselig rød i Hovedet.

Hun gav Kællingen to Fem og tyve-Ører og fik hende listet ned over Loftet. Saa vendte hun tilbage til sit Kammer. Hun klædte sig paa og tog Salmebogen frem. Hun vilde i Kirke.

Klokkerne i Kirken begyndte at ringe, kaldende og lydt.

Svigermoderen slog Salmebogen op. Der laa Mærker ved de Salmer, de havde sunget ved Mandens Begravelse.

Hun sad ved Lyset og læste et Par Vers.

Saa lukkede hun Bogen:

— Jo, hun vilde ta'e det ægte Sjal. Det var dog Aarets største Højtid.

Hun gik ned i det fine Sjal, og hun aabnede Døren til Stuen:

— Hvor skal Du hen, Mo'r, sagde Ellen helt forbavset.

— Jeg gaar i Kirke, sagde Moderen, og hun gik ud af Hoveddøren.

Klokkerne blev ved at ringe. Sigvald var inde ved Juletræet, for nu var Butikken lukket.

Døren gik op:

— Ellen, er Du der?

— Ja, Sigvald.

— Det bli'er alligevel lidt fattigt, sagde han.

Anvisningen fyldte ikke paa Træet; der var lidt tomt.

Ellen støttede sin Skulder mod hans Hofte:

— Men vi faar jo Glæden, Sigvald, sagde hun og smilede: bagefter . . .

Klokkerne blev ved at lyde. Tonerne naaede Sigvald som fra meget langt borte.

— Hvor det er kønt, sagde han.

Og han sad ligeoverfor Ellen, paa Hestehaarsstolen, med Taarer i Øjnene.

. . . Maleren var kommet hjem. Men han var i skidt Humør. Pigebarnet dernede i Kroen gik omkring med røde Øjne, og den var i det Hele gnaven, forbandet gnaven — — med Tandpine og hvad Fanden der af Ondt var . . . Naa, det var osse en „Present“ . . .

Men Jul var det jo, og Maleren skiftede Frakke . . .

III.

Sigvald var oppe Kl. fem, Pindene i Kakkelovnen vilde ikke fænge, saa febrilsk var han: han skulde rejse Kl. syv og to og tyve.

Kufferten var pakket, og de to uldne Tæpper havde han og Kurven med Vin: han havde dog taget af Mønsters Vin, for det var den bedste. Men et Sengebaand til Svigermoderen vilde han tage, for det havde de maaske ikke hos Lauritsens, og hun vilde dog altid føle sig ligesom mere hjemme, naar hun havde det.

— Sigvald, hvad er Klokken? Det var Ellen, der talte fra Sengen. Hun kunde ikke sove.

— Sov Du, sov Du, sagde Sigvald, der selv var urolig for hvert Minut: den er kun seks.

Sigvald gik rundt i alle Stuer, og uden at vide det, tændte han alle Lamper, saa det blev helt til en Illumination:

— Der var jo det, at Berta skulde passe Butiken den halve Dag. Men der kommer jo ikke mange, havde han sagt til Mortensen igen og igen: for alle véd jo, at vi skal afsted.

De vidste det alle.

Svigermoderen kom ned. Hun havde et Ansigt som En, hvem Uret sker.

— Det er et dejligt Vejr, sagde Sigvald.

— Det bli'er nok Sne, sagde Svigermoderen som En, der véd sit, og hun gik ud for at betragte Himlen fra Køkkendøren.

Klokken halv syv stillede Mortensen.

— Man slaar da Følge, sagde han.

Sigvald var ude og Sigvald var inde:

— Ja, Mortensen skulde ha'e Kaffe.

Men selv var han i Sovekammeret og havde Tøjet paa.

— Ja, saa passer I Toget, sagde han. Kurven og Kufferten havde han, og Dunkene.

— Ja, Sigvald.

— Men Mortensen følger Jer.

— Ja, Sigvald.

— Saa, Farvel.

— Farvel.

Han kyssede hende og var ved Døren.

— Men, Sigvald, har Du dine Vanter?

Det var det med Sigvalds evige Frost i Fingrene.

— Har Du dem?

— Ja.

Sigvald var afsted. Mortensen stod paa Perronen og saá efter Toget, der rullede bort:

— Saa, nu glider'en, sagde han, og det var, som han pustede.

Han holdt den Dag Standkvarter hos Hansens. Det var s'gu dog bedst at holde

Øje med Fruentimmerne, indtil man fik dem afsted.

Ellen gik i løstsiddende Kjole og sagde hvert Kvarter:

— Naar bare Sigvald, han nu klarer sig ... han er saa go' ... men han bli'r saa let forskrækket.

Svigermoder var paa sit Værelse. Hun lagde mange uldne Lag under den sorte Damaskes, der ellers kun kom frem den Gang om Aaret, hun gik til Alters.

— — — — —

Sigvald gik ind ad Lauritsens Port, hvor Lauritsen stod skrævende med Hænderne i Bukselommerne:

— Ja, her har De os, sagde Sigvald, der bar Kufferten og Kurven og Dunkene.

— Ja, den er go'e nok, sagde Lauritsen, der var bred som en Fløjdør og saa kort som en Spundsprop.

— God Morgen, Hansen. Saa gaar man ind i Stuen. .

— Og Velkommen.

— Ja, Tak, sagde Sigvald, der rodede med Pakkerne, som han havde gjort den ganske Tid.

— Det er jo ikke let paa Jernbanen, sagde han og saa Lauritsen ind i Ansigtet: for En, der er uvant.

— Nej, der er jo Trafik, sagde Lauritsen.

— Ja, sagde Sigvald, der havde faaet en Kop Kaffe; og han begyndte at tale om alting, hvordan det skulde ordnes, og hvordan det skulde være:

— Man er jo uvant, sagde han, og stadig saá han Lauritsen ind i Ansigtet.

— Den ordner sig nok, sagde Lauritsen. For ham ordnede alting sig, mens han selv sad med Genstanden tæt ved Siden af sin Disk.

— Naar vi bare faar dem nær, sagde Sigvald for tredie Gang. Hans Tanker var ved Parterret.

— Madammen har set'et, sagde Lauritsen, der var begyndt at tælle Ølmærker.

— Og man ka' jo ikke sidde yderlig,

sagde Sigvald, der stadig var inde i sit: under de Forholde . . .

Han blev ved at tale langsommeligt om det Hele, og Lauritsen, der begyndte at blive ked ar det, sagde — det var et Slags afsluttende Mundheld, som han havde, og som gemte ligesom den undrende Rest af Vendelboens gamle Forbauselse den Gang, han var kommet hertil som Gaardskarl —:

— Ja, der er Sus i Vindmøllerne her i Hovedstaden.

Sigvald havde rejst sig:

— Men naar hun blot faar den Fornøjelse, sagde han; og han bad om at maatte se Værelserne:

— Ja, ja, ja, sagde Lauritsen, der blev siddende: De kender jo Lokalerne, Hansen.

Og Sigvald gik alene op ad Trappen ind i de to Gæstekamre, der laa ved Siden af hinanden.

— Saa Solen skinner, sagde han.

Han sad ubeslutsom paa en Stol midt i

den største Stue, før han gik i Lag med Uldtæpperne og Lagnerne og Dunkene.

— Saa Solen skinner, sagde han igen. Han syntes aldrig, han havde været saa lykkelig.

Og rent var der hos Lauritsen, rent over det Hele.

Sigvald gik og syslede i Solen.

Han havde gjort Ild og hængt Lagnerne fra Sengene ud over alle Stole, og Sengebaandet havde han bundet om Svigermoderens Seng.

— Jo, de faar det som hjemme, sagde han.

Pludselig blev han bange for at komme for sent, og han fik Tøjet paa, og han næsten løb gennem Byen, ned til Kongens Nytorv, hen til Teatret.

— Ja, der stod „Aladdin". Midt i sin Hast blev han staaende og stirrede paa Plakaten.

Saa vendte han Hovedet:

— Ja, der sad han. Og med de Døves

underlige Øjne saá han op paa Oehlenschläger.

— Ja, det er sært, sagde han, og saa gik han ind.

Men han kom tidsnok. Der var kun en Politi ved Døren og foran Billethullet to strikkende Koner. De saá ud som de, der var vante til at vente. Selv Munden var gaaet i Staa, og kun Strikkepindene gik.

Sigvald talte til Betjenten, der var en høflig Mand: Om han troede, han fik dem nær ... Og han begyndte at fortælle ham det Hele, om Rejsen og om Konen og om midtfor:

— Det gaar nok, naar Herren stiller sig op, sagde Betjenten.

Sigvald stillede sig op bag Konerne. Der gik et Kvarter, og der gik en halv Time. To fede Herrer kom i Stedet for de strikkende Koner, og mange stod der bagved.

Men nu havde han Billetterne og midtfor.

Han stod i Forhallen og saá paa Billetstrimlen: Ja, ved Siden af hinanden og midt-

for . . . midtfor, saa kunde de se det Hele, alting og Loftet: for Loftet, det var nu skønt.

Han gik over Torvet igen, men ved Gitret om Hesten blev han staaende. Han stod længe og stirrede paa Teatret, paa Loggia'en, paa hver en Ting og paa Apollo.

— Ja, det er en dejlig Bygning, sagde han, og han blev ved at se hen paa det store Hus med et Blik som det, hvormed man ser paa noget, man elsker:

— Derinde var'et . . .

Saa gik han hjem. Han tænkte paa, naar de kom. Der var næsten fem Timer til. Men han vilde dække Bordet. Det kunde godt staa dækket. Han gik ud og ind i Stuerne, og Lagnerne lagde han paa Sengene. Han kunde ikke være noget Sted.

Tilsidst begyndte det at mørkne, og han gik ud i Byen.

Han gik fra Butiksvindu til Butiksvindu. Bag Glassene begyndte de at tænde: Saa morsomt det var, naar der pludselig blev Lys over alle de Ting . . . de mange, mange Ting.

Han fik Lyst til at købe, købe til Ellen og ogsaa til Svigermoder — købe ind, hvis man havde Penge.

Han huskede den Gang, den ene Gang, han havde været i Byen med Ellen, mens de var forlovede. Den Gang var de ogsaa gaaet omkring og havde set paa alting og sagt, hvis de kunde købe og været saa glade — ogsaa den Gang.

Han var kommet helt ned til Kongens Nytorv. Der laa Teatret — der laa det. Han gik derover igen, han maatte. Han læste paa Plakaten „Aladdin“. Saa saá han et lille rødt Papir, og han læste: „Paa Grund af Upasselighed opføres „Henrik og Pernille“ og „Pontemolle“.“

Han blev ved at læse: „Henrik og Pernille“ og „Pontemolle“.

Hvad var det? Hvad var det? De spillede ikke „Aladdin“.

Han vidste knap, at han gik ind gennem Forhallen og bankede paa hos Billetmanden,

og en Stemme havde svaret: Ja, der er rød Plakat. Han tænkte kun:

— De spiller ikke „Aladdin“.

Han saá ikke Lygterne og ikke Mennesker og ikke Husene. Han tænkte kun paa, at nu kom de, og han skulde sige det, at: de spiller ikke „Aladdin“ — nu, hvor Ellen var saa glad.

Han gik rundt i Gader, han ikke kendte, blev ved at løbe rundt mellem de ukendte Huse. Men nu maatte han derud, for nu kom de. Han rendte Vejen og stod paa Perronen. Der var Toget, ja, og der var de . . . Aa, saa Ellen var glad . . .

— Her er vi, raabte hun.

— Ja, hun havde nok tænkt, at Sigvald vilde være forskrækket . . . det blev han altid, for han var saa uvant.

— Her er vi, raabte hun, hun havde set ham for længe siden.

De kom ud: først en Bylt og saa en Bylt til, den sidste var Svigermoder.

— Goddag, sagde Sigvald. Og ganske stille sagde han, for siges maatte det:

— Ellen, de spiller ikke „Aladdin“.

Det gav et lille Sæt i Ellen:

— Saa skal vi ikke derhen? sagde hun og saá op i hans Ansigt:

— Jo, men de spiller ikke „Aladdin“.

Ellen havde faaet Taarer i Øjnene. Og nu faar Mo'r Ret over Sigvald, tænkte hun midt i det, mens Sigvald sagde, hvad de spillede, og hun løftede Ansigtet igen, som hun havde sænket:

— Men det kan jo osse være godt, sagde hun. Hun vidste ikke, hvad „Pontemolle“ var, men hun vilde saa gerne smile.

Det lysnede op i Sigvalds Ansigt: saa blev hun ikke saa bedrøvet alligevel.

— Men la' mig si'e det til Mo'r, sagde Ellen.

Og de gik alle tre.

Sigvald gik foran, og da de var kommet et lille Stykke, sagde Ellen:

— Det er saa kedeligt. Sigvald siger, de spiller ikke „Aladdin“.

Moderen lod en Stund gaa hen. Saa sagde hun:

— Det er, hvad jeg sagde.

Hvad man kunde se af hendes Ansigt var stramt:

— Hva' skal vi der saa for? spurgte hun.

— Vi har jo betalt, sagde Ellen meget sagte.

— Naa, det har han, sagde Moderen.

De naaede Gæstgivergaarden, og Sigvald hjalp Ellen med Trappen, til de kom op i Stuerne, hvor der var varmt og lugtede af Røgelse.

— Aa, her er Røgelse, sagde Ellen og smilede: aa, saa det er kønt ....

Hun saá paa Bordet med de to Vinflasker og Smørret, de selv havde bragt med, og hendes Sandkage, hvor der med Sukker stod „Aladdin“.

— Jeg havde jo dækket, sagde Sigvald. Det kom saa lavt.

Svigermoderen havde laaset sig inde. Hun synede Lauritsens Sengetøj, før hun langsomt bredte sine egne Lagner over de Lauritsenske Dyner.

Inde i den anden Stue sad Ellen i Lænestolen. Hun flyttede stadig Hænderne over sit Skød: hun vilde saa gerne sige noget til Sigvald, men hun fandt ingenting.

— Saa skal vi vel klæ'e os, sagde hun tilsidst og forsøgte at le.

Hun skulde være i sin Brudekjole, der var lagt ned foran. Sigvald havde allerede bredt den ud paa Sengen.

— Hvor var'en pæn . . .

— Der er da ingenting for godt til „Aladdin", havde Sigvald sagt derhjemme.

— Ja, svarede Sigvald, og de sad igen tause foran Sandkagen og Kjolen, til Sigvald sagde — han saá ikke paa hende —:

— Jeg kan jo ikke gøre for'et.

— Men, Sigvald, sagde Ellen og flyttede ind til ham i Sofaen.

Sigvald blev siddende og saá ud for sig:

— Men det er alligevel underligt, sagde han: som det sker, naar et Menneske skal ha'e en Glæde.

— Ja, det er sandt, sagde Ellen, og de blev siddende ved Siden af hinanden.

— — — —

De var kommet hjem. Svigermoderen havde paa Hjemvejen ikke sagt et Ord.

Nu spiste de. De sagde ikke meget.

Om „Henrik og Pernille“ talte de ikke. Ellen havde siddet derhenne, som havde hun en Klump i sin Hals. Sigvald havde bare set ret ud for sig.

— Saa de dansede kønt, sagde Ellen.

— Ja, sagde Sigvald.

— Men der var ikke mange, sagde Ellen. De havde været meget ene i Parterret.

— Det er vel begribeligt, sagde Svigermoderen. Det var det første, hun havde sagt.

— Det er jo osse et gammelt Stykke, sagde Ellen.

— Ja, sagde Sigvald, og de tav igen, mens de to Lys brændte hver paa sin Side af Sandkagen.

— Nu ska' vi ha' Kagen, sagde Ellen. Det slog lidt Sludder for hende paa „Kagen", og hun begyndte at skære i „Aladdin".

De fik hver sit Stykke. Hver Krumme blev saa stor i Sigvalds Mund:

— Spis, Svigermoder, sagde han.

— Jeg har faaet nok, svarede Svigermoderen.

— Men vi ska' da klinke, sagde Sigvald, og tause, uden at se paa hinanden, klinkede de over Kagen, som var skaaret itu. De tog ikke Hul paa den anden Flaske.

— Godnat, saa, sagde Svigermoderen.

Der var ingen af dem, der sov noget videre i Lauritsens Senge.

— — — —

Næste Formiddag var de hjemme.

Maleren sad paa Træstolen foran Sigvalds Disk.

— Nej, sagde Sigvald, som blev ved det samme: det var jo ikke no'et Stykke .... under de Forholde.

Maleren svarede ikke. Hans Humør var i de sidste Dage blevet alt mere og mere bedsk: Nu var der ikke mere nogen Tvivl i Kroen.

Sigvald mærkede ikke hans Taushed. Han bare stod og stirrede.

— Nej sagde han saa og nikkede: det var ingen Fornøjelse.

Ved „Fornøjelsen" var det, som Maleren vaagnede:

— Nej, sagde han og spyttede: Fornøjelsen har man s'gu haft.

Sigvald hørte det ikke. Men med et Blik, som saá han meget længere end til Pontemolle, sagde han:

— Det er ikke morsomt, Maler — i det Hele ....

Og de tav begge to.

